

Arrest

nr. 267 553 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat I. FONTIGNIE *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.B.H. (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars, afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U bent getrouwd met A., B. (...) (O.V. X) en samen hebben jullie een zoontje genaamd A. (...). In Iran was u tewerkgesteld als coach in het bodybuilding. U had uw eigen fitnessclub in Teheran.

U werd geboren als moslim en aangezien u in een islamitische maatschappij leefde, geloofde u in de islamitische geloofsleer. Praktiseren vond u niet zo belangrijk, maar soms bad u wel. U was wel op zoek naar God, maar u vond en begreep hem niet in de islam. Sinds 1386 of 1387 (2007-2008, Gregoriaanse

kalender) had u een fitnessclub in de Armeense wijk. U kwam in contact met het christendom via Arabo, Sevada en Armen, Armeense studenten die kwamen trainen in uw fitnessclub sinds 1394 of 1395 (2015-2016). U zag hoe vriendelijk christenen waren en hoe ze iedereen goed behandelden. U raakte geïnteresseerd in hun gedrag en hun manier van doen. In de vierde maand van 1396 (juni-juli 2017) ging u met hen mee naar de kerk en u zag hoe zij hun God aanbidden. Het was Arabo en Armen die jullie begeleidden in de huiskerk en hun vrolijkheid gaf u een goed gevoel. In de vijfde maand 1396 (juli-augustus 2017) kreeg u een Bijbel van Arabo. In de zevende maand van 1396 (september-oktober 2017) moest u voor een competitie naar Hongarije, maar u werd ernstig ziek. Arabo en Sevada kwamen voor u bidden. U werd beter en zo kon u toch deelnemen aan de competitie in Hongarije. Op dat moment geloofde u echt in het christendom en besloot u uw hart te geven aan Jezus Christus.

Op 11 november 2017 ging u naar Cyprus waar u deelnam aan de competitie bodybuilding. Tijdens uw wedstrijd besloot u een christelijk liedje af te spelen. Dit wou u doen om het christendom te promoten en uit dank aangezien het gebed u genezen had. Na de competitie werd u aangehouden. U ontkende dat het liedje van u was en zei dat er een vergissing was gebeurd. Uw broer Nader hielp u vrijkomen. U werd geschorst gedurende acht maanden en u mocht geen activiteiten meer uitoefenen die te maken hadden met het bodybuilden. Er werd tijdens een huiszoeking twee christelijke beelden gevonden. Na uw arrestatie nam u afstand van het christendom uit schrik om verder in de problemen te komen. Ook Arabo stopte met de huiskerk uit schrik om aangehouden te worden. Hij begon een nieuwe huiskerk in Lavasan, enkele uren van Teheran. Toen de schorsing werd opgegeven ging u twee keer naar de huiskerk in Lavasan. Uw vrouw maakte zich grote zorgen wegens uw arrestatie. Toen het bergaf ging met uw vrouw kwam Arabo bidden voor uw vrouw bij jullie thuis.

Aangezien uw vrouw alopecia ontwikkelde wegens de stress, stelde haar dokter jullie voor om op reis te gaan. Jullie verlieten Iran op 19.02.2019, waarna jullie twee dagen in Milaan verbleven. Jullie reisden verder naar België en kwamen aan op 21.02.2019 in België. Het was jullie bedoeling om in België en Duitsland familieleden te bezoeken. Enkele dagen na uw aankomst in België waren jullie bij een nicht van uw vrouw, toen u een telefoontje kreeg van een vriend Ali. Hij vertelde u dat één van de jongens van de huiskerk in Lavasan was aangehouden. U belde naar Iran en kwam te weten dat Abolfazl inderdaad aangehouden was. Uw broer Nader belde u op en vertelde dat u zijn reputatie schade had toegebracht. Hij dreigde u uit te leveren aan de Iraanse autoriteiten. U kwam ook te weten dat de Iraanse autoriteiten naar uw club, uw woning en de woning van uw vader zijn geweest op zoek naar u. Jullie dienden een verzoek om internationale bescherming in op 11.03.2019.

Bij terugkeer naar Iran vreest u dat de autoriteiten u zullen executeren en vreest u dat uw broer Nader u zal overdragen aan de Sepah.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legden jullie originele paspoorten, jullie mellikaarten, kopies van jullie shenasnamehs, verschillende certificaten en diploma's betreffende het bodybuilding, foto's van competities bodybuilding, foto's van uw vrouw haar aandoening, alopecia areata, twee medische attesten betreffende de alopecia areata, een attest waarin uw psycholoog stelt dat uw vrouw psychologische opvolging nodig heeft, foto's betreffende jullie kerkgang in België, twee doopcificaten, een document betreffende de schorsing van uw bodybuildingactiviteiten, twee attesten van de Red Rocks church, een attest van de Iraanse kerk in Brussel, foto's betreffende jullie kerkgang in België, een e-mail van jullie advocaat betreffende opmerkingen bij het eerste interview op de DVZ, een foto van uw gesloten fitnessclub en een filmpje van uw wedstrijd in Cyprus neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Iran vreest u dat de autoriteiten u zullen executeren en vreest u dat uw broer u zal overdragen aan de Sepah (CGVS, p. 9).

Eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Vooreerst dient er worden opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De

verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Zo stelt het CGVS vast dat u vaag blijft en weinig details kan verschaffen over uw introductie tot het christendom. Zo blijft u heel beknopt betreffende de aanleiding van het gesprek met Arabo en Sevada. U verklaart hoe u in uw fitnessclub zag dat de Armeense studenten Arabo, Sevada en Armen, die lid werden in 1394 of 1395 (2015-2016), vriendelijk en lief waren voor iedereen (CGVS H. (...), p. 12). Het maakte niet uit of het moslims waren of christenen, ze waren tegen iedereen vriendelijk (CGVS H. (...), p. 12). U verklaart dat u zich aangetrokken voelde tot hun geloof en stilletjes aan begonnen jullie over het christendom te praten. Dit situeert u in 1396 (2017) (CGVS H. (...), p. 12), terwijl u dat later in 1395 (2016) situeert (CGVS H. (...), p. 12). Wanneer u wordt gevraagd waarom u veronderstelt dat hun gedrag en hun vriendelijkheid door hun religie kwam, antwoordt u dat u nog andere christenen kende, die allemaal goede mensen zijn en vriendelijk waren (CGVS H. (...), p. 12). Dergelijke veralgemeeningen kunnen niet overtuigen. Voorts kan u ook niet verduidelijken wat u in deze eerste gesprekken over het christendom aansprak. Andermaal kan u slechts verwijzen naar hun vriendelijke houding (CGVS H. (...), p. 12). U wordt eveneens aangemoedigd om meer details te geven over hoe die gesprekken dan verliepen waarbij u verklaart dat u Arabo aansprak waarom hij zo lief was voor moslims en hij zoveel geeft zonder te verwachten iets terug te krijgen (CGVS H. (...), p. 12). Arabo antwoordde dat zijn godsdienst dat van hem vraagt en dat hij de liefde over de hele wereld moeten verspreiden (CGVS H. (...), p. 12). Wanneer u wordt gevraagd of moslims dan niet vriendelijk en lief zijn, dan antwoordt u dat de islam ook goed is en u niet zegt dat moslims niet vriendelijk zijn. Maar dat u in uw club zag dat sjjiitische moslims onmiddellijk veranderen als er een soenniet in de club binnen kwam (CGVS H. (...), p. 12). U zegt dat verschillende stromingen in het christendom elkaar niet beledigen en Arabo lief was tegen iedereen, zowel tegen moslims, zoroasters en christenen (CGVS H. (...), p. 13). Er kan niet aangenomen worden dat Arabo de enige persoon was die u kende die zich open opstelde naar alle Iraniërs toe. Te meer u als moslim blij gaf van eenzelfde open houding ten aanzien Iraniërs met een ander geloof daar er uit uw klantenbestand afgeleid kan worden dat zowel soennitische, sjjiitische als christelijke klanten zich thuis voelden in uw fitnessclub (CGVS H. (...), p. 12). Bovendien verklaart u later dat de moslims in het opvangcentrum u ook goed behandelen als christen (CGVS H. (...), p. 14). Hierdoor valt uw these dat christenen iedereen goed behandelen en moslims dat niet doen in het water. Daarenboven doen uw erg stroeve verklaringen aangaande uw kennismaking met het protestantisme, de oprechtheid van uw voorgehouden bekering ondermijnen. Dat u in navolging van enkele vriendelijke studenten plots interesse zou gekregen hebben in het protestantisme zonder enige intrinsieke motivatie, terwijl u uw club al enkele jaren had in de Armeense buurt, is opvallend.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt om uw bekeringstraject naar het christendom aannemelijk te maken. U legt in dit verband namelijk verschillende onaannemelijke en inconsistente verklaringen af. Vooreerst verklaart u dat u wel een gelovige moslim was en in God geloofde (CGVS H. (...), p. 9). Echter zegt u dat u pas te weten kwam wie uw God was na uw bekering (CGVS H. (...), p. 9). U bad wel, maar u kende uw God eigenlijk niet (CGVS H. (...), p. 9). Echter verklaart u ook dat u de Koran niet kon lezen, omdat u die niet begreep (CGVS H. (...), p. 10). U was tijdens uw legerdienst verplicht om uit de Koran te lezen, maar volgens uw verklaringen wist u niet wat u aan het zeggen was (CGVS H. (...) p. 10). Wanneer u gevraagd wordt of u gezocht heeft wie de God van de islam was, antwoordt u dat u dat niet moest doen want u woonde in Iran, overal werd er over God gepraat, ook op de televisie. U verklaart te hebben geluisterd naar alles in de islam maar voor u bleef het ontastbaar (CGVS H. (...), p. 10). Dit is niet ernstig. Indien u daadwerkelijk een gelovig man was die op zoek was naar uw God en die de islamitische geloofsleer niet begreep kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u in een land als Iran oprechte inspanningen deed om het islamitische geloof te begrijpen en dat u zich dan ook verder in de islam verdiepte. Dat u dit niet deed getuigt allerminst van een religieuze honger, zoals u verklaart. Voorts is het ook niet aannemelijk dat volgens u de islam enkel maar rouwen, huilen en verdriet is. Dat u geboren en getogen in een islamitische samenleving met haast uitsluitend moslims als vrienden en familie de islam enkel pejoratieve kenmerken zou toekennen is allerminst geloofwaardig. Dat slechts deze weinig overtuigende bevindingen u tot een nieuwe geloofsovertuiging brachten kan geenszins aangenomen worden. Het was na uw huwelijk dat u met uw club begon en zag hoe vriendelijk de christenen waren (CGVS H. (...), p. 9). Zo verklaart u dat u al een tijdje de christenen in de gaten hield om een reden voor hun gedrag te vinden en u vergeleek hun gedrag met de islamitische leer (CGVS H. (...), p. 14). Deze verklaringen zijn opvallend, aangezien u zelf verklaart dat u zomaar wat las in de Koran, enkel tijdens uw legerdienst, omdat het moest, maar u

niet wist wat u aan het zeggen was. Dit beaamt niet uw these van een vergelijkende studie die u zelf verklaart te hebben gedaan en de twee religies te hebben vergeleken om zo een juiste beslissing te kunnen nemen (CGVS H. (...), p. 11). Zeker aangezien u ook verklaart niet veel van de Bijbel te verstaan toen u die begon te lezen (CGVS H. (...), p. 18). Het is bevreemdend dat u zegt omwille van inhoudelijke argumenten afstand te nemen van uw initiële geloof maar niet de moeite heeft gedaan om de brontekst van uw geloof tot u te nemen.

Wanneer u nogmaals wordt aangemoedigd om meer te vertellen over uw bekeringsproces behalve het feit dat u opmerkte dat Arabo lief was, antwoordt u dat u in 1395 meer contact begon te hebben, u zag hoe ze hun God aanbidden, hoe ze vergeven en hun bezittingen delen en dat dat u aantrok (CGVS H. (...), p. 15). Wederom wordt u aangemoedigd om meer uitleg te geven hoe u hun godsdienst beter leerde kennen, verklaart u dat u het boek ontving in 1395 en u het begon te lezen (CGVS H. (...), p. 15). Nadien ging u naar hun kerk want u bleef zoeken naar de reden waarom ze iedereen liefhebben en God in hun hart hebben (CGVS H. (...), p. 15). Volgens u werd elke gebeurtenis vergeleken met een stukje uit het boek. Arabo vertelde u over bescheidenheid en hij leerde u dat u lief moest zijn voor iedereen. Zijn voorbeelden brachten u mentale rust (CGVS H. (...), p. 15). Wanneer u gevraagd wordt om specifiek te zijn en in welke maand u meer contact kreeg met Arabo, antwoordt dat het meeste contact in 1396 was, toen u naar de kerk ging (CGVS H. (...), p. 15). Plots verklaart u dat u het boek kreeg in 1396, misschien in het midden van de vierde of de vijfde maand. U verklaart nu ook dat u meer contact had rond de derde of vierde maand van het jaar 1396 (juli-augustus 2017) (CGVS H. (...), p. 15). Ook verklaart u het boek eerst te hebben ontvangen en dan naar de huiskerk te zijn geweest, terwijl u enkele vragen later verklaart eerst naar de huiskerk te zijn geweest en later pas het boek te hebben ontvangen (CGVS H. (...), p. 15). Dat u er niet in slaagt consistente en aannemelijke verklaringen weer te geven en deze te situeren in de tijd, doet ernstig twifelen aan uw relaas. Wanneer u voor de zoveelste keer aangemoedigd wordt om te vertellen welke gesprekken jullie hadden voor u de Bijbel kreeg en haalt u nogmaals aan dat u vragen had rond zijn gedrag, hoe lief hij was voor anderen en iedereen goed behandelde (CGVS H. (...), p. 15). Het is opvallend dat u telkens in herhaling valt en u verschillende malen moet worden aangemoedigd om uw bekeringsproces uit de doeken te doen. Uw onvermogen om op concrete wijze aan te geven hoe de gesprekken met Arabo verliepen en wat er concreet verteld werd komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Uw verklaringen aangaande uw bekering zijn zeer algemeen en geven geenszins de indruk van een diepgaande geloofsovertuiging. Indien u daadwerkelijk de ingrijpende stap zet om een nieuwe geloofsovertuiging aan te nemen kan er verwacht worden dat u aan de hand van doorleefde verklaringen uw keuze kan uiteenzetten en dat u zich niet moet beperken tot zeer oppervlakkige uitspraken die op iedereen van toepassing kunnen zijn. De vaststelling dat u noch over de kennis beschikte noch uw innerlijke reflecties kunt weergeven die aan een bekering voorafgaan doen zeer sterk twifelen aan uw voorstelling dat u zich in Iran bekeerde.

Verder legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u christen werd. Zo verklaart u tijdens het begin van het persoonlijk onderhoud dat u christen bent sinds de derde of vierde maand van 1396 (juni-juli 2017) (CGVS H. (...), p. 5). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) d.d. 27.09.2019 haalt u aan dat u protestant bent sinds de derde maand van 1396 (juni 2017) (Verklaring DVZ, vraag 9). Nochtans verklaart u later tijdens het persoonlijk onderhoud christen te zijn sinds de 7de maand van 1396 aangezien u op dat moment mocht waarnemen hoe een gebed u genas en ervoor zorgde dat u toch naar de competitie kon gaan in Hongarije (CGVS H. (...), p. 13-14). Deze genezing en gebed zorgden ervoor dat u echt uw hart aan Christus kon geven en u in het christendom begon te geloven (CGVS H. (...), p. 13-14). Deze tegenstrijdigheid over het belangrijkste ijkpunt in uw bekeringsproces neemt verder het geloof in toetreding tot het christendom weg. Bovendien kan u niet meer aanhalen welk gebed ze voor u gebeden hebben (CGVS H. (...), p. 13). U weet wel dat het gebed u rust gaf en u de volgende dag terug kon opstaan. Het gaf u een goed gevoel aangezien u terug aan de competitie zou kunnen deelnemen (CGVS H. (...), p. 13). Indien dit gebed en haar genezende werking u daadwerkelijk de stap tot het christendom deden zetten zou dit gebed u bijgebleven mogen zijn. Dat dit niet het geval is schaadt andermaal het geloof in uw bekering.

Dat u zich niet werkelijk tot het christendom bekeerde in Iran wordt verder ook bevestigd doordat u tegenstrijdig bent over uw kerkbezoeken in Iran. Zo verklaart u op het CGVS dat u vanaf de vierde maand van 1396 tot de achtste maand van 1396 eigenlijk slechts vijf keer naar de huiskerk bent geweest aangezien u in die periode bezig was met de voorbereidingen voor de competities (CGVS H. (...), p. 17), terwijl u bij de DVZ d.d. 27.09.2019 aanhaalde elke zondag deel te nemen aan de vieringen in Teheran en Lavasan (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dit getuigt niet van een grote mate van interesse in de nieuwe godsdienst. Bovendien haalt u zelf aan dat u op het moment van het "genezingsgebed" weinig kennis had van het christendom omdat het in Iran niet mogelijk is, maar u wel echt in uw hart christen wou worden (CGVS H. (...), p. 19). Gevraagd waarom u Jezus in uw hart heeft toegelaten ondanks de weinige kennis, dan haalt u aan dat het de wil van God was en u dat beseft, daarom besloot u uw hart te geven aan Jezus (CGVS H. (...), p. 19). Deze vaststelling roept zeer ernstige vraagtekens op. Een

vrijwillige en overtuigde bekering naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, wat uit uw verklaring niet het geval blijkt te zijn. De vaststelling dat u op het moment van uw bekering nauwelijks kennis van uw nieuwgekozen religie had, geen ervaring met de beleving van dit geloof had, of de tijd genomen had om deze nieuwe geloofsovertuiging echt te laten doordringen toont duidelijk de bedrieglijkheid van uw voorgehouden bekering aan.

Verder haalt u ook uw aanhouding en schorsing aan wegens het afspelen van christelijke muziek tijdens één van uw competities in Cyprus. Ter staving van uw schorsing legt u een document voor. Dit document, opgesteld door de Iraanse tuchtcommissie spreekt echter over niet-islamitisch gedrag wegens de competities in Hongarije en Cyprus. Het document haalt nergens aan dat u christelijke muziek heeft afgespeeld tijdens de competitie in Cyprus. Integendeel, het haalt ook de competitie in Hongarije aan. Volgens uw eigen verklaringen werd u ook berispt voor uw korte broeken, het coachen van Armeense dames in uw club, het nemen van foto's met dames en werd u beschuldigd van seksuele relaties met deze dames (CGVS H. (...), p. 17; CGVS vragenlijst, vraag 3.1; opmerkingen advocaat d.d. 26.10.2020 bijlage 19). Tijdens het persoonlijk onderhoud toont u een flashdrive die een filmpje bevat waar er inderdaad christelijke muziek te horen is. Dit filmpje is ook op YouTube terug te vinden. Echter wanneer u wordt gevraagd welk liedje of band dit is, moet u het antwoord schuldig blijven aangezien u verschillende liedjes op google hebt gezocht en dit liedje gekozen hebt omdat het goed paste bij het bodybuilden (CGVS H. (...), p. 20). Dat u bovendien besloot om tijdens de competitie bodybuilding in Cyprus christelijke muziek af te spelen is weinig geloofwaardig. Zeker aangezien uw verklaring dat u wist dat er beneden aan het podium een agent van Herasat aanwezig was (CGVS H. (...), p. 19). Desalniettemin besloot u toch uw zelfgekozen christelijk liedje af te spelen tijdens uw competitie. Dat u dit wou doen omdat u dankzij het christendom kon deelnemen aan de wedstrijden de maand daarvoor in Hongarije en u aan uzelf beloofde een goede vertegenwoordiger en promotor te zijn van het christendom, ook al wist u van het gevaar af, is absurd (CGVS H. (...), p. 19-20). Uw voorstelling dat u het door u gekende gevaar trotseerde om het christendom te promoten staat in schrik contrast met uw reactie op de berisping en sanctie. U verklaart immers zelfs dat u vervolgens maandenlang afstand nam van het christendom uit angst voor de autoriteiten (CGVS H. (...), p.17,18). Beide reacties vallen niet met elkaar te rijmen. Verder moet er getwijfeld worden aan de authenticiteit van de opname. Het filmpje werd immers pas geüpload op YouTube op 06.09.2019, een half jaar na uw verzoek om internationale bescherming. De muziek kan gemakkelijk achteraf aan dit filmpje toegevoegd zijn, zeker aangezien er nergens achtergrondlawaai te horen is. Bijgevolg kan de opname geenszins als een indicatie voor uw bekering beschouwd worden of kan er aangenomen dat derden er louter op basis van dit filmpje dat slechts 106 keer bekeken werd in uw hoofde een bekering zouden veronderstellen.

Evenzeer is het heel opmerkelijk dat u verklaart dat uw vrouw in Iran op de hoogte kwam van uw bekering (CGVS H. (...), p. 6). Terwijl uw vrouw verklaart niet op de hoogte te zijn geweest in Iran van uw bekering (CGVS B. (...), p.8,10). Wanneer u opnieuw wordt gevraagd sinds wanneer uw vrouw nu op de hoogte is van uw bekering stelt u uw verklaringen bij en antwoordt u dat ze het wel een beetje wist in Iran, maar u het probeerde te verbergen en dat ze het eigenlijk volledig te weten is gekomen in België (CGVS H. (...), p. 6). Deze laatste uitspraak valt dan weer op geen enkele wijze te rijmen met uw eerdere bewering dat u uw echtgenote in Iran probeerde te bekeren maar dat zij zich ertegen verzette en dat ze in Iran niet blij was dat u een christen was (CGVS H. (...), p. 6). Deze flagrante tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielmotief. Verder is het frappant dat u verklaart dat u uw bekering voor uw vrouw wou verbergen, maar u dan wel Arabo naar uw huis laat komen om te bidden voor uw vrouw (CGVS H. (...), p. 8). U zegt zelf dat u niet zeker wist of uw vrouw op de hoogte was van uw bekering in Iran (CGVS H. (...), p. 7). Dat u tot op vandaag niet weet of uw vrouw nu eigenlijk al afwist van uw bekering in Iran of niet is verbazingwekkend. Sterker nog, zo blijkt ook dat tot op vandaag uw vrouw geen idee heeft van hoe en wanneer u nu eigenlijk bekeerd bent, hoe u in aanraking kwam met het christendom en wie u overtuigd heeft (CGVS B. (...), p. 11). Dat u in België deze zaken nog nooit met uw vrouw besproken heeft, doet uw geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komen. Te meer uw vrouw haar bekering aan de uwe ontleent. Daar u uw vrouw in België het christendom binnenleidde kan er wel degelijk verwacht worden dat jullie onderling uw bekeringsproces uitgebreid besproken hebben (CGVS H. (...), p. 6).

Ook de zus van B. (...) (A., M. (...) O.V. 8.830.896) heeft geen idee waarom u en uw echtgenote hier zijn in België en niet terugkeren naar Iran. Ze vermoedt dat het komt door een probleem tijdens één van uw wedstrijden, maar verklaart dit nog niet besproken te hebben met jullie (CGVS M. (...), p. 11). Ook G. (...), de man van M. (...) weet niet exact wat er gebeurt is. Hij had wel gehoord dat jullie beide lid waren van een huiskerk en iets over een inval, maar meer weet hij ook niet (CGVS G. (...), p. 21). Dit is eigenaardig aangezien jullie beiden in het zelfde opvangcentrum blijven en samen naar de kerk gaan (CGVS H. (...), p.8). Ook deze vaststelling zet het geloof in uw bekering in Iran verder op de helling.

Op basis van het geheel van hierboven aangehaalde argumenten moet er besloten worden dat er aan uw bekering tot het christendom in Iran geen geloof kan worden gehecht. Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht ondermijnt bovendien volledig het geloof in uw oprecht religieus engagement na aankomst in België, ter staving waarvan u een attest van de Red Rocks church en een attest van de Iraanse kerk te Brussel neerlegt, een doopcertificaat en verschillende foto's. Zo vermeldt Red Rocks Church dat jullie sinds juli 2019 daar naar de kerk gaan en de Iraanse kerk te Brussel vermeldt dat jullie één keer zijn geweest. Gezien deze kerkbezoek van u en uw echtgenote een voortzetting is van uw ongeloofwaardige bekering in Iran moet er besloten worden dat jullie omwille van opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief zijn in een kerk. Dat jullie af en toe naar de kerk gaan en er gedoopt zijn toont op zich immers de oprechtheid van jullie bekering niet aan, noch kan er aangenomen worden dat jullie louter omwille van jullie kerkgang in België als bekeerlingen zullen beschouwd worden bij terugkeer naar Iran.

Dat u en uw vrouw omwille van opportunistische redenen actief zijn in de kerk wordt versterkt door jullie eigen verklaringen. Zo stelt u dat uw vrouw initieel geen interesse had in het christendom. Volgens uw verklaringen probeerde u haar te laten bekeren in Iran, maar zij verzette zich ertegen. Het was pas nadat zij naar hier was gekomen dat zij ook besloot christen te worden en ze wel geïnteresseerd raakte. In Iran was ze niet blij dat ik christen was, ze was er tegen, zo zegt u (CGVS H. (...), p. 6). Ook dit wordt bevestigd door uw vrouw B. (...). Zij verklaart dat ze heel boos werd toen zij te weten kwam dat u bekeerd was naar het christendom en dat ze veel grove woorden tegen u gebruikt heeft (CGVS B. (...), p. 5-6). Het is dan op zijn minst wel verbazend te noemen dat hoewel u er al die tijd niet in slaagde in Iran, uw vrouw vanaf dag één u vergezelde en mee ging naar de kerk in België. Volgens de verklaringen van uw vrouw gingen jullie enkele dagen na het telefoongesprek op 03.03.2019 al naar het Christian Center (CGVS B. (...), p. 8). Wanneer aan uw vrouw wordt gevraagd waarom zij besloot om mee te gaan naar de kerkvieringen, antwoordt zij dat zij zich er in Iran vooral tegen kante omdat er een bekering met executie wordt bestraft (CGVS B. (...), p. 8). Ze verklaart verder dat ze de weg misschien heeft bewandeld omdat het door Jezus bepaald was en haar ogen geopend werden (CGVS B. (...), p. 8). Dergelijke oppervlakkige repliek volstaat echter niet. Uw vrouw is op het ene moment razend toen ze weten kwam dat u zich bekeerd had tot het christendom en enkele dagen later gaat ze zelf mee naar het Christian Center. Dat uw vrouw haar beweegredenen om naar de Iraanse kerk te Waterloo te gaan waardoor ze ook ondergedompeld raakte in het christendom niet geloofwaardig uiteen kan zetten geeft andermaal blijk van achterliggende opportunistische redenen.

Bijkomstig moet er ook opgemerkt worden dat jullie zich lieten dopen op 12 mei 2019, amper twee maanden na jullie eerste kerkbezoek in België (CGVS B. (...), p. 8,12). Hier kwam geen enkele voorbereiding bij kijken. Jullie volgden slechts online bijeenkomsten via een applicatie (CGVS B. (...), p. 12). Echter weet u niet de naam van de kerk waar jullie zich lieten dopen omdat u nooit eerder naar die kerk bent geweest (CGVS H. (...), p. 21). Dat u zich dermate snel liet dopen door zuster Helen uit Duitsland in een kerk die jullie niet eerder frequenteerde, zonder voorbereiding, slechts twee maanden na jullie aankomst in België, toont aan dat jullie haastig te werk zijn gegaan (CGVS H. (...), p. 21). U geeft zelf aan dat jullie in die periode niet meer naar het Christian Center gingen en het via zuster Helen mogelijk was om snel gedoopt te worden (CGVS H. (...), p. 21). Dat uw vrouw zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst en jullie dusdanig overtuigd waren om zich te laten dopen, zonder zich te verdiepen in de Bijbel en het christendom zelf, roept tevens zeer ernstige vraagtekens op. Jullie gingen op dat moment zelfs al niet meer naar het Christian Center (CGVS H. (...), p. 21) en volgens de verklaringen van uw vrouw gingen jullie 'soms regelmatig, soms minder' door de afstand en aangezien jullie afhankelijk waren van nonkel H. (...) (CGVS B. (...), p. 12). Uw drang om zich zo snel mogelijk te laten dopen zonder gedegen basis van het geloof dat u beweert aan te nemen en zonder deel uit te maken van een kerkgemeenschap getuigt andermaal van opportunistisch gedrag met als enig doel internationale bescherming te bekomen. Dat u een doop als zeer eenvoudig voorstelt doet sterk afbreuk aan uw eigen intrinsieke motivatie tot bekering en het dopen.

Gelet op het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk en oprecht bekeerd bent tot het protestantisme en het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw (beweerde) bekering heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieus getinte bijdragen op uw Facebookaccount te verwijderen. Uit uw religieus geladen Facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. In dit verband kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Uit de beschikbare informatie blijkt in dit

verband dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren. Gegeven het feit dat u en uw vrouw B. (...) jullie bekering tot het christendom en de hieraan gekoppelde vervolging door de Iraanse autoriteiten niet aannemelijk hebben gemaakt en jullie de oprechtheid van de bekering in België tevens niet aannemelijk hebben gemaakt, kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat u en/of B (...), in die mate in de kijker zouden hebben gelopen dat jullie hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade. De informatie waarop het Commissariaatgeneraal zich baseert, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan beweerde bekering van u en uw echtgenote, de daaraan gekoppelde problemen met uw broer Nader en de Iraanse autoriteiten. Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw bekering en uw huiskerkgang in Iran en het opportunistisch karakter van de voorgehouden beleving van uw nieuwe geloof in België kan er evenmin aangenomen worden dat u louter omwille van uw deelname aan vieringen binnen de kerk en haar rituelen als christen beschouwd zult worden. U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren noch dat u er als dusdanig gepercipieerd zal worden.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De overige voorgelegde documenten die nog niet eerder werden besproken wijzigen voorgaande conclusie niet. Jullie identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door jullie paspoorten, kopieën van jullie shenasnamehs, jullie mellikaarten, staan immers niet ter discussie. Uw vergunningen, certificaten en foto's van de bodybuilding bevestigen uw werk als coach bodybuilden zonder dat ze uw verklaringen over uw bekering kunnen onderschrijven. De medische attesten betreft de vastgestelde alopecia areata van uw vrouw. Het psychologisch attest dateert van 26 oktober 2020 en werd opgemaakt door een psycholoog. In dit attest wordt gesteld dat uw vrouw nood heeft aan psychologische opvolging en sinds 26 augustus 2019 in behandeling bent bij een psycholoog. Zij stelt vast dat uw vrouw lijdt onder psychologische stress met als gevolg alopecia, vermoeidheid, slaapproblemen en geheugenproblemen. Geen van deze attesten heeft bewijskracht inzake uw asielmotieven. Indien jullie de gezondheidsproblemen van uw echtgenote wensen in te roepen als asielmotief, dient te worden vastgesteld dat deze medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet (CGVS p.29; zie administratief dossier). U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Tot besluit dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek van uw echtgenote A.H.B. (...) (O.V. 8.805.020) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.B. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars, afkomstig uit Masjedsoleiman en bent u Iraans staatsburger. U bent getrouwd met A.B., H. (...) (O.V. 8.805.020) en samen hebben jullie een zontje genaamd A. (...).

U werden geboren in een moslimfamilie waar geloof geen belangrijke rol speelde. U woonde samen met uw man en zoon in Teheran. Uw man baatte een fitnessclub uit en werkte er als coach bodybuilding. U werkte in een kapsalon. Toen uw man in november 2017 terugkwam van zijn wedstrijd bodybuilding in Cyprus werd hij aangehouden door de Iraanse autoriteiten. Uw man werd geschorst aangezien hij christelijke muziek zou hebben afgespeeld tijdens de competitie in Cyprus. Uw man ontkende alles, ook tegenover u. Aangezien de Iraanse autoriteiten vaak langskwamen en ook een huiszoeking deden kreeg u stress door de hele situatie. U ontwikkelde alopecia wegens deze stress en uw dokter stelde jullie voor om op reis te gaan. Jullie verlieten Iran op 19.02.2019, waarna jullie twee dagen in Milaan verbleven. Jullie reisden verder naar België en kwamen aan op 21.02.2019 in België. Het was jullie bedoeling om in

België en Duitsland familieleden te bezoeken. Enkele dagen na uw aankomst in België waren jullie bij uw nicht, toen uw man een telefoontje kreeg van een vriend Ali, die hem vertelde dat één van de jongens van de huiskerk in Lavasan was aangehouden. U schrok toen u vernam dat uw man betrokken was bij een huiskerk en dat hij bekeerd was tot het christendom. In België werd ook uw interesse in het christendom gewekt en bekeerde ook u zich tot dit geloof. Enkele dagen daarna gingen jullie naar het Christian Center. Jullie dienden een verzoek om internationale bescherming in op 11.03.2019.

Bij terugkeer naar Iran vreest u geëxecuteerd te worden en vreest u uw man en zoon te verliezen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legden jullie originele paspoorten, jullie mellikaarten, kopieën van jullie shenasnamehs, verschillende certificaten en diploma's betreffende de carrière van uw man als bodybuilding, foto's van zijn deelname aan bodybuildingcompetities, foto's van uw aandoening alopecia areata, twee medische attesten betreffende de alopecia areata, een attest waarin uw psycholoog stelt dat uw vrouw psychologische opvolging nodig heeft, foto's betreffende jullie kerkgang in België, twee doopcertificaten, een document betreffende de schorsing van uw man zijn bodybuildingactiviteiten, twee attesten van de Red Rocks church, een attest van de Iraanse kerk in Brussel, foto's betreffende jullie kerkgang in België, een e-mail van jullie advocaat betreffende opmerkingen bij het eerste interview op de DVZ, een foto van de gesloten fitnessclub van uw man en een filmpje van zijn wedstrijd in Cyprus neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit het medisch attest d.d. 16.10.2020 dat u neerlegt en uit uw verklaringen blijkt dat u moeilijkheden en emotionele spanningen ondervindt omwille van uw situatie en voorgeschiedenis, u omwille van stress aan o.a. alopecia areata, vermoeidheid, slaapproblemen en geheugenproblemen lijdt en u sinds 26.08.2019 in behandeling bent bij een psycholoog in Chanly (CGVS B. (...), p. 3). Uit uw verklaring dat u in behandeling bent noch uit het voorgelegde document dat enkel stelt dat u in behandeling bent blijkt echter dat u omwille van uw medische toestand, niet in staat zou zijn op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze uw procedure te doorlopen en deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Er dient immers vooreerst op gewezen te worden dat het attest slechts in uiterst beknopte bewoordingen de klachten aangeeft waaraan u zou lijden. Nergens wordt er in het attest beschreven hoe deze geheugenproblemen zich manifesteren en welke impact zij al dan niet zouden hebben op uw vermogen adequate verklaringen af te leggen. U heeft tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS overigens ook zelf nergens aangehaald dat u, omwille van uw gezondheidssituatie, niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. Integendeel u gaf aan dat u geen medicatie neemt en dat u zich goed voelde op de dag van het persoonlijk onderhoud (CGVS B. (...), p. 3). U formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het onderhoud, dat op normale wijze heeft plaatsgevonden en waarbij er geen problemen werden vastgesteld (zie notities van het persoonlijk onderhoud in uw administratief dossier). Gelet op voorgaande moet dan ook worden besloten dat uw medische situatie niet van aard is om aan te tonen dat het standaard-procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich, voor uw medische situatie, bijkomstige steunmaatregelen opdringen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw echtgenoot A.B., H. (...) (O.V. 8.805.020) werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Bij terugkeer naar Iran vreest u dat de autoriteiten u zullen executeren en vreest u dat uw broer u zal overdragen aan de Sepah (CGVS, p. 9).

Eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Vooreerst dient er worden opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en

verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Zo stelt het CGVS vast dat u vaag blijft en weinig details kan verschaffen over uw introductie tot het christendom. Zo blijft u heel beknopt betreffende de aanleiding van het gesprek met Arabo en Sevada. U verklaart hoe u in uw fitnessclub zag dat de Armeense studenten Arabo, Sevada en Armen, die lid werden in 1394 of 1395 (2015-2016), vriendelijk en lief waren voor iedereen (CGVS H. (...), p. 12). Het maakte niet uit of het moslims waren of christenen, ze waren tegen iedereen vriendelijk (CGVS H. (...), p. 12). U verklaart dat u zich aangetrokken voelde tot hun geloof en stilletjes aan begonnen jullie over het christendom te praten. Dit situeert u in 1396 (2017) (CGVS H. (...), p. 12), terwijl u dat later in 1395 (2016) situeert (CGVS H. (...), p. 12). Wanneer u wordt gevraagd waarom u veronderstelt dat hun gedrag en hun vriendelijkheid door hun religie kwam, antwoordt u dat u nog andere christenen kende, die allemaal goede mensen zijn en vriendelijk waren (CGVS H. (...), p. 12). Dergelijke veralgemeeningen kunnen niet overtuigen. Voorts kan u ook niet verduidelijken wat u in deze eerste gesprekken over het christendom aansprak. Andermaal kan u slechts verwijzen naar hun vriendelijke houding (CGVS H. (...), p. 12). U wordt eveneens aangemoedigd om meer details te geven over hoe die gesprekken dan verliepen waarbij u verklaart dat u Arabo aansprak waarom hij zo lief was voor moslims en hij zoveel geeft zonder te verwachten iets terug te krijgen (CGVS H. (...), p. 12). Arabo antwoordde dat zijn godsdienst dat van hem vraagt en dat hij de liefde over de hele wereld moeten verspreiden (CGVS H. (...), p. 12). Wanneer u wordt gevraagd of moslims dan niet vriendelijk en lief zijn, dan antwoordt u dat de islam ook goed is en u niet zegt dat moslims niet vriendelijk zijn. Maar dat u in uw club zag dat sjjiitische moslims onmiddellijk veranderen als er een soenniet in de club binnen kwam (CGVS H. (...), p. 12). U zegt dat verschillende stromingen in het christendom elkaar niet beledigen en Arabo lief was tegen iedereen, zowel tegen moslims, zoroasters en christenen (CGVS H. (...), p. 13). Er kan niet aangenomen worden dat Arabo de enige persoon was die u kende die zich open opstelde naar alle Iraniërs toe. Te meer u als moslim blijk gaf van eenzelfde open houding ten aanzien Iraniërs met een ander geloof daar er uit uw klantenbestand afgeleid kan worden dat zowel soennitische, sjjiitische als christelijke klanten zich thuis voelden in uw fitnessclub (CGVS H. (...), p. 12). Bovendien verklaart u later dat de moslims in het opvangcentrum u ook goed behandelen als christen (CGVS H. (...), p. 14). Hierdoor valt uw these dat christenen iedereen goed behandelen en moslims dat niet doen in het water. Daarenboven doen uw erg stroeve verklaringen aangaande uw kennismaking met het protestantisme, de oprechtheid van uw voorgehouden bekering ondermijnen. Dat u in navolging van enkele vriendelijke studenten plots interesse zou gekregen hebben in het protestantisme zonder enige intrinsieke motivatie, terwijl u uw club al enkele jaren had in de Armeense buurt, is opvallend.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt om uw bekeringstraject naar het christendom aannemelijk te maken. U legt in dit verband namelijk verschillende onaannemelijke en inconsistente verklaringen af. Vooreerst verklaart u dat u wel een gelovige moslim was en in God geloofde (CGVS H. (...), p. 9). Echter zegt u dat u pas te weten kwam wie uw God was na uw bekering (CGVS H. (...), p. 9). U bad wel, maar u kende uw God eigenlijk niet (CGVS H. (...), p. 9). Echter verklaart u ook dat u de Koran niet kon lezen, omdat u die niet begreep (CGVS H. (...), p. 10). U was tijdens uw legerdienst verplicht om uit de Koran te lezen, maar volgens uw verklaringen wist u niet wat u aan het zeggen was (CGVS H. (...) p. 10). Wanneer u gevraagd wordt of u gezocht heeft wie de God van de islam was, antwoordt u dat u dat niet moest doen want u woonde in Iran, overal werd er over God gepraat, ook op de televisie. U verklaart te hebben geluisterd naar alles in de islam maar voor u bleef het ontastbaar (CGVS H. (...), p. 10). Dit is niet ernstig. Indien u daadwerkelijk een gelovig man was die op zoek was naar uw God en die de islamitische geloofsleer niet begreep kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u in een land als Iran oprechte inspanningen deed om het islamitische geloof te begrijpen en dat u zich dan ook verder in de islam verdiepte. Dat u dit niet deed getuigt allerminst van een religieuze honger, zoals u verklaart. Voorts is het ook niet aannemelijk dat volgens u de islam enkel maar rouwen, huilen en verdriet is. Dat u geboren en getogen in een islamitische samenleving met haast uitsluitend moslims als vrienden en familie de islam enkel pejoratieve kenmerken zou toekennen is allerminst geloofwaardig. Dat slechts deze weinig overtuigende bevindingen u tot een nieuwe geloofsovertuiging brachten kan geenszins aangenomen worden. Het was na uw huwelijk dat u met uw club begon en zag hoe vriendelijk de christenen waren (CGVS H. (...), p. 9). Zo verklaart u dat u al een tijdje de christenen in de gaten hield om een reden voor hun gedrag te vinden en u vergeleek hun gedrag met de islamitische leer (CGVS H. (...), p. 14). Deze verklaringen zijn opvallend, aangezien u zelf verklaart dat u zomaar wat las in de Koran, enkel tijdens uw legerdienst, omdat het moest, maar u niet wist wat u aan het zeggen was. Dit beaamt niet uw these van een vergelijkende studie die u zelf verklaart te hebben gedaan en de twee religies te hebben vergeleken om zo een juiste beslissing te kunnen nemen (CGVS H. (...), p. 11). Zeker aangezien u ook verklaart niet veel van de Bijbel te verstaan toen u die begon te lezen (CGVS H. (...), p. 18). Het is bevreemdend dat u zegt omwille van

inhoudelijke argumenten afstand te nemen van uw initiële geloof maar niet de moeite heeft gedaan om de brontekst van uw geloof tot u te nemen.

Wanneer u nogmaals wordt aangemoedigd om meer te vertellen over uw bekeringsproces behalve het feit dat u opmerkte dat Arabo lief was, antwoordt u dat u in 1395 meer contact begon te hebben, u zag hoe ze hun God aanbidden, hoe ze vergeven en hun bezittingen delen en dat dat u aantrok (CGVS H. (...), p. 15). Wederom wordt u aangemoedigd om meer uitleg te geven hoe u hun godsdienst beter leerde kennen, verklaart u dat u het boek ontving in 1395 en u het begon te lezen (CGVS H. (...), p. 15). Nadien ging u naar hun kerk want u bleef zoeken naar de reden waarom ze iedereen liefhebben en God in hun hart hebben (CGVS H. (...), p. 15). Volgens u werd elke gebeurtenis vergeleken met een stukje uit het boek. Arabo vertelde u over bescheidenheid en hij leerde u dat u lief moest zijn voor iedereen. Zijn voorbeelden brachten u mentale rust (CGVS H. (...), p. 15). Wanneer u gevraagd wordt om specifiek te zijn en in welke maand u meer contact kreeg met Arabo, antwoordt dat het meeste contact in 1396 was, toen u naar de kerk ging (CGVS H. (...), p. 15). Plots verklaart u dat u het boek kreeg in 1396, misschien in het midden van de vierde of de vijfde maand. U verklaart nu ook dat u meer contact had rond de derde of vierde maand van het jaar 1396 (juli-augustus 2017) (CGVS H. (...), p. 15). Ook verklaart u het boek eerst te hebben ontvangen en dan naar de huiskerk te zijn geweest, terwijl u enkele vragen later verklaart eerst naar de huiskerk te zijn geweest en later pas het boek te hebben ontvangen (CGVS H. (...), p. 15). Dat u er niet in slaagt consistente en aannemelijke verklaringen weer te geven en deze te situeren in de tijd, doet ernstig twifelen aan uw relaas. Wanneer u voor de zoveelste keer aangemoedigd wordt om te vertellen welke gesprekken jullie hadden voor u de Bijbel kreeg en haalt u nogmaals aan dat u vragen had rond zijn gedrag, hoe lief hij was voor anderen en iedereen goed behandelde (CGVS H. (...), p. 15). Het is opvallend dat u telkens in herhaling valt en u verschillende malen moet worden aangemoedigd om uw bekeringsproces uit de doeken te doen. Uw onvermogen om op concrete wijze aan te geven hoe de gesprekken met Arabo verliepen en wat er concreet verteld werd komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Uw verklaringen aangaande uw bekering zijn zeer algemeen en geven geenszins de indruk van een diepgaande geloofsovertuiging. Indien u daadwerkelijk de ingrijpende stap zet om een nieuwe geloofsovertuiging aan te nemen kan er verwacht worden dat u aan de hand van doorleefde verklaringen uw keuze kan uiteenzetten en dat u zich niet moet beperken tot zeer oppervlakkige uitspraken die op iedereen van toepassing kunnen zijn. De vaststelling dat u noch over de kennis beschikte noch uw innerlijke reflecties kunt weergeven die aan een bekering voorafgaan doen zeer sterk twifelen aan uw voorstelling dat u zich in Iran bekeerde.

Verder legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u christen werd. Zo verklaart u tijdens het begin van het persoonlijk onderhoud dat u christen bent sinds de derde of vierde maand van 1396 (juni-juli 2017) (CGVS H. (...), p. 5). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) d.d. 27.09.2019 haalt u aan dat u protestant bent sinds de derde maand van 1396 (juni 2017) (Verklaring DVZ, vraag 9). Nochtans verklaart u later tijdens het persoonlijk onderhoud christen te zijn sinds de 7de maand van 1396 aangezien u op dat moment mocht waarnemen hoe een gebed u genas en ervoor zorgde dat u toch naar de competitie kon gaan in Hongarije (CGVS H. (...), p. 13-14). Deze genezing en gebed zorgden ervoor dat u echt uw hart aan Christus kon geven en u in het christendom begon te geloven (CGVS H. (...), p. 13-14). Deze tegenstrijdigheid over het belangrijkste ijkpunt in uw bekeringsproces neemt verder het geloof in toetreding tot het christendom weg. Bovendien kan u niet meer aanhalen welk gebed ze voor u gebeden hebben (CGVS H. (...), p. 13). U weet wel dat het gebed u rust gaf en u de volgende dag terug kon opstaan. Het gaf u een goed gevoel aangezien u terug aan de competitie zou kunnen deelnemen (CGVS H. (...), p. 13). Indien dit gebed en haar genezende werking u daadwerkelijk de stap tot het christendom deden zetten zou dit gebed u bijgebleven mogen zijn. Dat dit niet het geval is schaadt andermaal het geloof in uw bekering.

Dat u zich niet werkelijk tot het christendom bekeerde in Iran wordt verder ook bevestigd doordat u tegenstrijdig bent over uw kerkbezoeken in Iran. Zo verklaart u op het CGVS dat u vanaf de vierde maand van 1396 tot de achtste maand van 1396 eigenlijk slechts vijf keer naar de huiskerk bent geweest aangezien u in die periode bezig was met de voorbereidingen voor de competities (CGVS H. (...), p. 17), terwijl u bij de DVZ d.d. 27.09.2019 aanhaalde elke zondag deel te nemen aan de vieringen in Teheran en Lavasan (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dit getuigt niet van een grote mate van interesse in de nieuwe godsdienst. Bovendien haalt u zelf aan dat u op het moment van het "genezingsgebed" weinig kennis had van het christendom omdat het in Iran niet mogelijk is, maar u wel echt in uw hart christen wou worden (CGVS H. (...), p. 19). Gevraagd waarom u Jezus in uw hart heeft toegelaten ondanks de weinige kennis, dan haalt u aan dat het de wil van God was en u dat besefte, daarom besloot u uw hart te geven aan Jezus (CGVS H. (...), p. 19). Deze vaststelling roept zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, wat uit uw verklaring niet het geval blijkt te zijn. De vaststelling dat u op het moment van uw bekering nauwelijks kennis van uw nieuwgekozen religie had, geen ervaring met de beleving van

dit geloof had, of de tijd genomen had om deze nieuwe geloofsovertuiging echt te laten doordringen toont duidelijk de bedrieglijkheid van uw voorgehouden bekering aan.

Verder haalt u ook uw aanhouding en schorsing aan wegens het afspelen van christelijke muziek tijdens één van uw competities in Cyprus. Ter staving van uw schorsing legt u een document voor. Dit document, opgesteld door de Iraanse tuchtcommissie spreekt echter over niet-islamitisch gedrag wegens de competities in Hongarije en Cyprus. Het document haalt nergens aan dat u christelijke muziek heeft afgespeeld tijdens de competitie in Cyprus. Integendeel, het haalt ook de competitie in Hongarije aan. Volgens uw eigen verklaringen werd u ook berispt voor uw korte broeken, het coachen van Armeense dames in uw club, het nemen van foto's met dames en werd u beschuldigd van seksuele relaties met deze dames (CGVS H. (...), p. 17; CGVS vragenlijst, vraag 3.1; opmerkingen advocaat d.d. 26.10.2020 bijlage 19). Tijdens het persoonlijk onderhoud toont u een flashdrive die een filmpje bevat waar er inderdaad christelijke muziek te horen is. Dit filmpje is ook op YouTube terug te vinden. Echter wanneer u wordt gevraagd welk liedje of band dit is, moet u het antwoord schuldig blijven aangezien u verschillende liedjes op google hebt gezocht en dit liedje gekozen hebt omdat het goed paste bij het bodybuilden (CGVS H. (...), p. 20). Dat u bovendien besloot om tijdens de competitie bodybuilding in Cyprus christelijke muziek af te spelen is weinig geloofwaardig. Zeker aangezien uw verklaring dat u wist dat er beneden aan het podium een agent van Herasat aanwezig was (CGVS H. (...), p. 19). Desalniettemin besloot u toch uw zelfgekozen christelijk liedje af te spelen tijdens uw competitie. Dat u dit wou doen omdat u dankzij het christendom kon deelnemen aan de wedstrijden de maand daarvoor in Hongarije en u aan uzelf beloofde een goede vertegenwoordiger en promotor te zijn van het christendom, ook al wist u van het gevaar af, is absurd (CGVS H. (...), p. 19-20). Uw voorstelling dat u het door u gekende gevaar trotseerde om het christendom te promoten staat in schrik contrast met uw reactie op de berisping en sanctie. U verklaart immers zelfs dat u vervolgens maandenlang afstand nam van het christendom uit angst voor de autoriteiten (CGVS H. (...), p.17,18). Beide reacties vallen niet met elkaar te rijmen. Verder moet er getwijfeld worden aan de authenticiteit van de opname. Het filmpje werd immers pas geüpload op YouTube op 06.09.2019, een half jaar na uw verzoek om internationale bescherming. De muziek kan gemakkelijk achteraf aan dit filmpje toegevoegd zijn, zeker aangezien er nergens achtergrondlawaai te horen is. Bijgevolg kan de opname geenszins als een indicatie voor uw bekering beschouwd worden of kan er aangenomen dat derden er louter op basis van dit filmpje dat slechts 106 keer bekeken werd in uw hoofde een bekering zouden veronderstellen.

Evenzeer is het heel opmerkelijk dat u verklaart dat uw vrouw in Iran op de hoogte kwam van uw bekering (CGVS H. (...), p. 6). Terwijl uw vrouw verklaart niet op de hoogte te zijn geweest in Iran van uw bekering (CGVS B. (...), p.8,10). Wanneer u opnieuw wordt gevraagd sinds wanneer uw vrouw nu op de hoogte is van uw bekering stelt u uw verklaringen bij en antwoordt u dat ze het wel een beetje wist in Iran, maar u het probeerde te verbergen en dat ze het eigenlijk volledig te weten is gekomen in België (CGVS H. (...), p. 6). Deze laatste uitspraak valt dan weer op geen enkele wijze te rijmen met uw eerdere bewering dat u uw echtgenote in Iran probeerde te bekeren maar dat zij zich ertegen verzette en dat ze in Iran niet blij was dat u een christen was (CGVS H. (...), p. 6). Deze flagrante tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielmotief. Verder is het frappant dat u verklaart dat u uw bekering voor uw vrouw wou verbergen, maar u dan wel Arabo naar uw huis laat komen om te bidden voor uw vrouw (CGVS H. (...), p. 8). U zegt zelf dat u niet zeker wist of uw vrouw op de hoogte was van uw bekering in Iran (CGVS H. (...), p. 7). Dat u tot op vandaag niet weet of uw vrouw nu eigenlijk al afwist van uw bekering in Iran of niet is verbazingwekkend. Sterker nog, zo blijkt ook dat tot op vandaag uw vrouw geen idee heeft van hoe en wanneer u nu eigenlijk bekeerd bent, hoe u in aanraking kwam met het christendom en wie u overtuigd heeft (CGVS B. (...), p. 11). Dat u in België deze zaken nog nooit met uw vrouw besproken heeft, doet uw geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komen. Te meer uw vrouw haar bekering aan de uwe ontleent. Daar u uw vrouw in België het christendom binnenleidde kan er wel degelijk verwacht worden dat jullie onderling uw bekeringsproces uitgebreid besproken hebben (CGVS H. (...), p. 6).

Ook de zus van B. (...) (A., M. (...) O.V. 8.830.896) heeft geen idee waarom u en uw echtgenote hier zijn in België en niet terugkeren naar Iran. Ze vermoedt dat het komt door een probleem tijdens één van uw wedstrijden, maar verklaart dit nog niet besproken te hebben met jullie (CGVS M. (...), p. 11). Ook G. (...), de man van M. (...) weet niet exact wat er gebeurt is. Hij had wel gehoord dat jullie beide lid waren van een huiskerk en iets over een inval, maar meer weet hij ook niet (CGVS G. (...), p. 21). Dit is eigenaardig aangezien jullie beiden in het zelfde opvangcentrum blijven en samen naar de kerk gaan (CGVS H. (...), p.8). Ook deze vaststelling zet het geloof in uw bekering in Iran verder op de helling.

Op basis van het geheel van hierboven aangehaalde argumenten moet er besloten worden dat er aan uw bekering tot het christendom in Iran geen geloof kan worden gehecht. Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht ondermijnt bovendien volledig het geloof in uw oprecht religieus engagement na aankomst in België, ter staving waarvan u een attest van de Red Rocks church en een attest van de Iraanse kerk te Brussel neerlegt, een doopcertificaat en

verschillende foto's. Zo vermeldt Red Rocks Church dat jullie sinds juli 2019 daar naar de kerk gaan en de Iraanse kerk te Brussel vermeldt dat jullie één keer zijn geweest. Gezien deze kerkbezoek van u en uw echtgenote een voortzetting is van uw ongeloofwaardige bekering in Iran moet er besloten worden dat jullie omwille van opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief zijn in een kerk. Dat jullie af en toe naar de kerk gaan en er gedoopt zijn toont op zich immers de oprechtheid van jullie bekering niet aan, noch kan er aangenomen worden dat jullie louter omwille van jullie kerkgang in België als bekeerlingen zullen beschouwd worden bij terugkeer naar Iran.

Dat u en uw vrouw omwille van opportunistische redenen actief zijn in de kerk wordt versterkt door jullie eigen verklaringen. Zo stelt u dat uw vrouw initieel geen interesse had in het christendom. Volgens uw verklaringen probeerde u haar te laten bekeren in Iran, maar zij verzette zich ertegen. Het was pas nadat zij naar hier was gekomen dat zij ook besloot christen te worden en ze wel geïnteresseerd raakte. In Iran was ze niet blij dat ik christen was, ze was er tegen, zo zegt u (CGVS H. (...), p. 6). Ook dit wordt bevestigd door uw vrouw B. (...). Zij verklaart dat ze heel boos werd toen zij te weten kwam dat u bekeerd was naar het christendom en dat ze veel grove woorden tegen u gebruikt heeft (CGVS B. (...), p. 5-6). Het is dan op zijn minst wel verbazend te noemen dat hoewel u er al die tijd niet in slaagde in Iran, uw vrouw vanaf dag één u vergezelde en mee ging naar de kerk in België. Volgens de verklaringen van uw vrouw gingen jullie enkele dagen na het telefoongesprek op 03.03.2019 al naar het Christian Center (CGVS B. (...), p. 8). Wanneer aan uw vrouw wordt gevraagd waarom zij besloot om mee te gaan naar de kerkvieringen, antwoordt zij dat zij zich er in Iran vooral tegen kante omdat er een bekering met executie wordt bestraft (CGVS B. (...), p. 8). Ze verklaart verder dat ze de weg misschien heeft bewandeld omdat het door Jezus bepaald was en haar ogen geopend werden (CGVS B. (...), p. 8). Dergelijke oppervlakkige repliek volstaat echter niet. Uw vrouw is op het ene moment razend toen ze weten kwam dat u zich bekeerd had tot het christendom en enkele dagen later gaat ze zelf mee naar het Christian Center. Dat uw vrouw haar beweegredenen om naar de Iraanse kerk te Waterloo te gaan waardoor ze ook ondergedompeld raakte in het christendom niet geloofwaardig uiteen kan zetten geeft andermaal blijk van achterliggende opportunistische redenen.

Bijkomstig moet er ook opgemerkt worden dat jullie zich lieten dopen op 12 mei 2019, amper twee maanden na jullie eerste kerkbezoek in België (CGVS B. (...), p. 8,12). Hier kwam geen enkele voorbereiding bij kijken. Jullie volgden slechts online bijeenkomsten via een applicatie (CGVS B. (...), p. 12). Echter weet u niet de naam van de kerk waar jullie zich lieten dopen omdat u nooit eerder naar die kerk bent geweest (CGVS H. (...), p. 21). Dat u zich dermate snel liet dopen door zuster Helen uit Duitsland in een kerk die jullie niet eerder frequenteerde, zonder voorbereiding, slechts twee maanden na jullie aankomst in België, toont aan dat jullie haastig te werk zijn gegaan (CGVS H. (...), p. 21). U geeft zelf aan dat jullie in die periode niet meer naar het Christian Center gingen en het via zuster Helen mogelijk was om snel gedoopt te worden (CGVS H. (...), p. 21). Dat uw vrouw zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst en jullie dusdanig overtuigd waren om zich te laten dopen, zonder zich te verdiepen in de Bijbel en het christendom zelf, roept tevens zeer ernstige vraagtekens op. Jullie gingen op dat moment zelfs al niet meer naar het Christian Center (CGVS H. (...), p. 21) en volgens de verklaringen van uw vrouw gingen jullie 'soms regelmatig, soms minder' door de afstand en aangezien jullie afhankelijk waren van nonkel H. (...) (CGVS B. (...), p. 12). Uw drang om zich zo snel mogelijk te laten dopen zonder gedegen basis van het geloof dat u beweert aan te nemen en zonder deel uit te maken van een kerkgemeenschap getuigt andermaal van opportunistisch gedrag met als enig doel internationale bescherming te bekomen. Dat u een doop als zeer eenvoudig voorstelt doet sterk afbreuk aan uw eigen intrinsieke motivatie tot bekering en het dopen.

Gelet op het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk en oprecht bekeerd bent tot het protestantisme en het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw (beweerde) bekering heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieus getinte bijdragen op uw Facebookaccount te verwijderen. Uit uw religieus geladen Facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. In dit verband kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Uit de beschikbare informatie blijkt in dit verband dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren. Gegeven het feit dat u en uw vrouw B. (...) jullie bekering tot het christendom en de hieraan gekoppelde vervolging door de Iraanse autoriteiten niet aannemelijk hebben gemaakt en jullie de oprechtheid van de bekering in België tevens niet aannemelijk hebben gemaakt, kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat u en/of B (...), in die mate in de kijker zouden hebben gelopen dat jullie

hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade. De informatie waarop het Commissariaatgeneraal zich baseert, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan beweerde bekering van u en uw echtgenote, de daaraan gekoppelde problemen met uw broer Nader en de Iraanse autoriteiten. Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw bekering en uw huiskerkgang in Iran en het opportunistisch karakter van de voorgehouden beleving van uw nieuwe geloof in België kan er evenmin aangenomen worden dat u louter omwille van uw deelname aan vieringen binnen de kerk en haar rituelen als christen beschouwd zult worden. U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren noch dat u er als dusdanig gepercipieerd zal worden.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De overige voorgelegde documenten die nog niet eerder werden besproken wijzigen voorgaande conclusie niet. Jullie identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door jullie paspoorten, kopieën van jullie shenasnamehs, jullie melikaarten, staan immers niet ter discussie. Uw vergunningen, certificaten en foto's van de bodybuilding bevestigen uw werk als coach bodybuilden zonder dat ze uw verklaringen over uw bekering kunnen onderschrijven. de medische attesten betreft de vastgestelde alopecia areata van uw vrouw. Het psychologisch attest dateert van 26 oktober 2020 en werd opgemaakt door een psycholoog. In dit attest wordt gesteld dat uw vrouw nood heeft aan psychologische opvolging en sinds 26 augustus 2019 in behandeling bent bij een psycholoog. Zij stelt vast dat uw vrouw lijdt onder psychologische stress met als gevolg alopecia, vermoeidheid, slaapproblemen en geheugenproblemen. Geen van deze attesten heeft bewijskracht inzake uw asielmotieven. Indien jullie de gezondheidsproblemen van uw echtgenote wensen in te roepen als asielmotief, dient te worden vastgesteld dat deze medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet (CGVS p.29; zie administratief dossier). U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Tot besluit dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek van uw echtgenote A.H.B. (...) (O.V. 8.805.020) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen formuleren hun enig middel als volgt:

"Appreciatiefout en schending van :

- de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen ;*
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".*

Verzoekende partijen vangen hun betoog aan met een overzicht van de aangevoerde bepalingen en beginselen en stellen niet akkoord te zijn met de bestreden beslissingen.

Vervolgens geven verzoekende partijen een uitgebreide uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, omtrent de situatie voor christenen in Iran. In dit kader stellen zij onder meer:

"Er kan niet worden betwist dat christenen, in Iran, vervolgd worden.

(...)

De asiëldossiers van Christenen, en zelfs van mensen die beweren christen te zijn, moeten dus met een verhoogde zorgvuldigheid worden behandeld aangezien een objectieve risico bestaat tot vervolging bij geval van terugkeer.”

Verzoekende partijen wijzen verder op het “*doordringend antiwesters discours in Iran*” en citeren uit een Franstalig arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde. Eveneens citeren zij uit het Algemeen ambtsbericht inzake Iran van maart 2019 en uit informatie omtrent het doorzoeken van huiskerken in Iran. Vervolgens gaan zij in op de COI Focus inzake de situatie van bekeerlingen tot het christendom in Iran van 16 april 2019. Zij stellen:

“Men leest in dat verslag meerdere informatie die verwerende partij tegenspreken, en die, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, zorgwekend zijn voor wat met verzoekende partij zal gebeuren.

Uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten de oprechtheid van de bekering en handelingen zouden nagaan en dan beslissen of de persoon al dan niet problemen zal ondervinden in Iran. In tegendeel.

(...)

Uit geen enkele objectieve informatie blijkt dat betwistingen over de oprechtheid van de bekering en godsdienstige praktijk een invloed zou hebben op de problemen en vervolgingen in Iran. Dit is een loutere veronderstelling van verwerende partij, wat niet mag op zo'n fundamentele kwestie, rekening houdend met de risico's die verzoekende partij zou lopen.

De relevante kwestie is te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de bekering.

(...)

Daaruit blijkt dat indien de Iraanse autoriteiten weten dat de betrokkene zich bekeerde en zich als christenen voorstelde of gedroeg, er een hoog risico op vervolgingen bestaat.

Dit spreekt de conclusie van verwerende partij tegen.

Wij zullen ook hieronder zien dat Iraanse autoriteiten zich informeren en de sociale netwerken nakijken om te weten welk Iraners zich is bekeerd in het buitenland.”

Voorts gaan verzoekende partijen in op de COI Focus inzake de behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten van 30 maart 2020. Dienaangaande voeren zij aan:

“Er moet eerst benadrukt worden dat het CGVS geen enkel informatie heeft over gedwongen terugkeer vanuit België naar Iran :

(...)

Het COI is bijgevolg grotendeels gebaseerd op vrijwillige terugkeren, en er wordt ook niet vermeld indien de terugkeerders een asielaanvraag hadden ingediend, noch voor welke motieven, noch of zij zich als bekeerlingen voorstelden.

Dat verslag is bijgevolg weinig relevant om de beslissing van verwerende partij te staven.

Haar conclusies lijken echter te steunen op vermoedens, wat niet mag.

(...)

Uit het verslag blijkt trouwens dat de enkele gedocumenteerde gedwongen terugkeerders problemen ondervonden.

Het verslag verwijst, in voetnoot nr 60, naar een verslag van DAFT << DFAT, 07/06/2018, p. 49, url >>.

Daarmee probeert CEDOCA het risico licht te nuanceren. Maar er moet vastgesteld worden dat dit verslag niet beschikbaar, of zelfs niet bestaat (<https://www.dfat.gov.au/aboutus/publications/Documents/country-information-report-iran.pdf>):

(...)

Dit is strijdig met het recht op tegenspraak, de rechten van de verdediging, daar noch verzoekende partij noch U Raad zijn in staat om deze informatie na te gaan en tegen te spreken.

Uit geen concrete en afdoende element zou blijken dat een terugkeerder met het profiel van verzoekende partij geen risico lopen na terugkeer, in tegendeel, alle beschikbare informatie duiden zeer problematische situatie aan.”

Verder gaan verzoekende partijen in op de monitoring en onderdrukking van sociale netwerkgebruikers in Iran. Zij betogen:

“COI Focus Iran (Internetmonitoring en sociale media van 05.11.2019) (stuk 11) legt uit dat "de overheid baseert zich bij de vervolging van internet - en sociale mediagebruikers op verschillende wetgevingen:

(...)

Het legt uit ook dat :

(...)

In het rapport van COI Focus Iran wordt er echter op gewezen dat de Iraanse autoriteiten zeer actief zijn in het monitoren van sociale netwerken en dat hun controle toeneemt :

(...).”

Verzoekende partijen geven vervolgens aan dat zij nood hebben aan internationale bescherming op basis van een aantal elementen die door verweerder niet worden betwist. Zij wijzen op:

“- Het feit dat verzoekers regelmatig naar de Red Rocks Church gaan en naar een Iraanse kerk in Brussel gaan, ondanks de moeilijkheden betreffende de wereldwijde coronacrisis;

- Het feit dat verzoekers gedoopt zijn;

- Het feit dat verzoekers in België asiel hebben gevraagd;

- Het feit dat verzoeker een "publieke" figuur is, die regelmatig deelnam aan wedstrijden buiten Iran en door de Iraanse autoriteiten werd gecontroleerd;

- Het feit dat de fitnessclub van verzoeker in de Armeense wijk (christelijk) plaatsvindt;

- Het feit dat verzoeker zijn oude vriend Ali geïntroduceerd in de huiskerk heeft”.

Deze elementen volstaan volgens verzoekende partijen om te besluiten tot een reëel en persoonlijk risico op vervolging.

Verzoekende partijen geven nog enkele algemene beschouwingen en stellen:

“Het feit dat de verwerende partij de oprechtheid van hun bekering in twijfel trekt is irrelevant. Verzoekers zijn, in de ogen van de Iraanse autoriteiten, christenen, bekeerd, die actief zijn op Facebook (art. 48/3 §5 Vw).

(...)

Het feit dat verzoekende partij zich bekeerde, het feit dat de verwerende partij de aanwezigheid van verzoekers in de kerk in België niet betwist, het feit dat zij gedoopt zijn, het feit dat zij een gemeenschap van christenen en vluchtelingen bezoekt in België, het feit dat zij asiel heeft aangevraagd in België, moeten op zijn minst een zorgvuldige analyse van zijn asielaanvraag vereisen en zijn vrees voor vervolging moeten staven.

Uw Raad heeft echter al de gelegenheid gehad zich uit te spreken over het belang om zeer voorzichtig tewerk te gaan, en het voordeel van de twijfel te gunnen, wanneer er sprake is van grootschalige vervolgingen :

(...)

In het onderhavige geval, algemene informatie over de ernstige onderdrukking van tegenstanders van het Iraanse regime en het extreem vijandige sociale klimaat ten aanzien van activiteiten tegen de islamitische religie (door christenen) moet ertoe brengen een zeer hoge mate van voorzichtigheid en de verzoeker het voordeel van de twijfel te verlenen.

Uw Raad had ook al overwogen dat er rekening moest worden gehouden met de bijzonder moeilijke politieke en etnische context die in het land heerst :

(...)

De leerstellingen van dit arrest houden met de grootst mogelijke voorzichtigheid rekening met de algemene context (in dit geval de veiligheid en de etnische afkomst) van Guinee om de aanspraken op internationale bescherming aan te houden, wat in casu had moeten gebeuren.

Evenzo heeft uw Raad in zijn arrest nr. 238.966 opgemerkt dat :

(...)

Het staat vast dat indien de Iraanse overheden op de hoogte zijn/worden van verzoekers' overtuigingen en activiteiten, zij vervolgd zullen worden.

Hoewel sommige elementen van zijn verhaal als niet geloofwaardig zijn bevonden door verwerende partij, blijft het een feit dat de hele situatie van verzoekster - en het bewijsmateriaal - moeten worden geanalyseerd om haar behoefte aan bescherming te kunnen beoordelen (eigen onderstreping) :

(...)

Het CGVS wijst op secundaire elementen van verzoekers asielaanvraag om daaruit af te leiden dat het niet gelooft in de oprechte bekering van verzoekers. Dit is niet de juiste aanpak.

Het CGVS had zich eerst moeten informeren naar de bekering van verzoekende partij, naar haar kennis en verwachtingen van de christelijke religie, naar haar godsdienstige overtuigingen, naar haar religieuze dagelijkse praktijken en hoe de religie zich in haar dagelijks leven uitdrukt om uiteindelijk te kunnen vaststellen of deze al dan niet overtuigd is door de bekering van verzoekende partij. Dit werd niet gedaan.

Vervolgens, in gevallen waarin twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van verzoekende partij, neemt de uitdrukking van die twijfel niet weg dat men zich moet ondervragen over het bestaan van een vrees voor vervolging, die ondanks die twijfel voldoende kan worden aangetoond aan de hand van de elementen van de zaak die als vastgesteld worden beschouwd.

Zelfs als bepaalde "grijze zones" na dit beroep zouden blijven bestaan, vanwege de lange periode die is verstreken sinds de vaststelling van bepaalde feiten, moet de vluchtelingenstatus worden toegekend in

het licht van de hieronder genoemde factoren of moet op zijn minst worden vastgesteld dat de analyse die de verweerder heeft uitgevoerd, ontoereikend is.

Verzoeker heeft zich oprecht ingespannen om zijn verzoek te onderbouwen met alle elementen waarover hij beschikt, heeft consistente en aannemelijke verklaringen afgelegd.

Een zorgvuldige en voorzichtige analyse leidt ertoe te besluiten dat - niettegenstaande de motivering van de bestreden beslissing - verzoekers erkend dient te worden als vluchtelingen.”

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op de psychologische toestand van verzoekster. Zij betogen:

“Het feit dat verzoekster geen medicijnen gebruikt en dat zij zich tijdens haar onderhoud goed voelde, staat het CGVS niet toe zich te onttrekken aan haar verplichting tot zorgvuldigheid en voorzichtigheid bij de analyse van verzoeksters verklaringen. Integendeel, het is een geluk dat verzoekster haar verhoor heeft kunnen voltooien, aangezien een persoonlijk onderhoud wordt geacht plaats te vinden in een sfeer van vertrouwen. Verzoekster kan niet worden verweten dat hij zich veilig voelt, aangezien dit de normale omstandigheden van een persoonlijk onderhoud zouden zijn.

Bovendien waren de maatregelen die moesten worden genomen een duidelijke aanwijzing voor de moeilijkheden en de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekster. Anders dan het CGVS heeft gedaan, zou het voorzichtiger zijn geweest om bij de analyse van de verklaringen van verzoekster rekening te houden met haar persoonlijke situatie.

Uit haar onderhoud blijkt duidelijk dat verzoekster, ondanks haar uitdrukkelijke kwetsbaarheid, haar uiterste best heeft gedaan om te antwoorden op en mee te werken met de vragen die haar werden gesteld.

Het laatste attest van haar psycholoog (stuk 13) getuigt van de kwetsbaarheid van verzoekster met betrekking tot de traumatische gebeurtenissen. Daarin staat dat (vrije vertaling):

(...)

Indien verzoekster heeft verklaard dat zij zich tijdens de onderhoud goed voelde, kan dit opnieuw een afweermecanisme zijn geweest zoals beschreven door haar psycholoog, dat geenszins de realiteit van haar emoties weergeeft.

Het CGVS heeft niet de nodige zorgvuldigheid betracht met betrekking tot verzoeksters verklaringen.

Bijgevolg houdt de beslissingen niet voldoende rekening met alle elementen van de zaak en moet zij nietig worden verklaard.”

Met betrekking tot de interesse in en introductie tot het christendom van verzoeker, voeren verzoekende partijen voorts aan:

“Verzoeker wenst dit punt te verduidelijken. Hij was al enkele jaren in zijn fitnessclub aan het werk toen in 1395 Armeense studenten begonnen te komen. De dingen gebeurden langzaam en geleidelijk.

Verzoeker begon met op te merken dat deze studenten zich zeer respectvol en onbaatzuchtig hadden gedragen jegens alle personen die de club bezochten, ongeacht of zij moslim of christen waren.

Verzoeker was bezorgd over dit gedrag, omdat in zijn fitnessclub soennieten en sjiïeten elkaar regelmatig bevochten. Maar de Armeense studenten waren echt welwillend.

Vanuit deze vaststelling begon verzoekende partij zichzelf in vraag te stellen, onderzoek te doen, de studenten te ondervragen, om dit gedrag dat hem zeer beviel te begrijpen. Hij viel al snel voor deze manier van denken en leven.

Hij bracht het gedrag van zijn Armeense vrienden in verband met hun godsdienst omdat hij regelmatig omging met andere christenen, aangezien zijn fitnessclub in de Armeense wijk was gevestigd, wat door verwerende partij niet betwist is.

De relatie tussen verzoeker en de studenten begon dus in 1395, maar pas in 1396 was verzoeker er echt van overtuigd dat hij in het christendom geloofde. Zijn bekering duurde dus ongeveer een jaar.

Het CGVS verwijt verzoeker dat hij weinig details heeft verstrekt over zijn eerste gesprekken met de Armeense studenten over het christendom. Deze analyse is onjuist, aangezien verzoeker de besprekingen die hij met de Armeense studenten heeft gehad, zo goed mogelijk heeft uitgelegd:

(...)

Verwerende partij maakt ook een onjuiste analyse van verzoekers verklaringen over het gedrag van Arabo.

Verzoekende partij verklaarde dat zij als zodanig niet tegen het moslimgeloof was.

Anderzijds merkte zij op dat de meeste moslims van de sjiïtische stroming, de aanwezigheid van moslims van de soennitische stroming niet steunden, en omgekeerd.

Dit betekent niet dat alle moslims niet aardig tegen elkaar zijn. Integendeel, wat verzoekende partij heeft willen benadrukken, is dat zij heeft vastgesteld dat er binnen de christelijke godsdienst ook verschillende stromingen bestaan, maar dat deze stromingen op welwillende wijze naast elkaar bestaan. Dit was een eenvoudige opmerking die zij deed en die verklaarde waarom zij zich met die godsdienst identificeerde en niet met de Islam.

(...)

Evenmin heeft verzoeker verklaard dat Arabo de enige persoon was die openstond voor alle Iraniërs, ongeacht hun godsdienst, maar hij was in elk geval een persoon die een aanleiding was voor verzoekers bekering en een inspiratiebron voor hem.

Verwerende partij tracht de geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel te trekken door erop te wijzen dat (...)

Verzoeker heeft echter steeds verklaard dat hij weliswaar in een moslimgezin is geboren en dus in beginsel ook moslim is, maar dat hij zich nooit in die godsdienst heeft kunnen vinden. Hij begreep het niet, was het niet eens met de beginselen ervan en bracht het niet in praktijk.

Zijn gedrag komt veel meer overeen met dat van de christelijke Armeense studenten. Zijn visie op de dingen, zijn manier van doen, de beginselen van de christelijke godsdienst hebben volledig weerklank bij verzoeker gehad.

Het CGVS is ten onrechte van mening dat verzoekers belangstelling voor de protestantse godsdienst niet het resultaat was van een intrinsieke motivatie. Deze belangstelling en de vragen die tot verzoeker hebben geleid, hebben veel tijd gevergd en waren het resultaat van een aantal factoren die, alles bijeengenomen, verzoeker hebben overtuigd:

- Het feit dat verzoekende partij zich nooit betrokken heeft gevoeld bij het moslimgeloof en dat zij vragen had, wat door verwerende partij niet betwist is;

- Het feit dat zij nauwer betrokken was bij deze Armeense studenten, met name Arabo, met wie zij een sterke vriendschap ontwikkelde, wat door verwerende partij niet betwist is;

- Het feit dat deze Armeense studenten christenen zijn;

- Het feit dat verzoeker vlak voor een sportwedstrijd ernstig ziek is geworden en dat hij de gebeden van zijn vrienden als de bron van zijn genezing beschouwde;

- Het feit dat deze genezing was voor verzoekende partij, synoniem met het feit dat zij eindelijk haar plaats in de godsdienst had gevonden, een plaats waarnaar zij lange tijd had gezocht;

Bovendien heeft verzoeker belangrijke details gegeven over de huiskerk, waar deze zich bevond, wie er aanwezig waren, hoe zij was georganiseerd, hoe hij er was gekomen, wat er daar was gebeurd:

(...)

Verwerende partij heeft met deze elementen niet rekening houden. Deze elementen vergroten de geloofwaardigheid van verzoekers bekering.”

Verzoekende partijen betwisten de motieven inzake verzoekers houding ten overstaan van het moslimgeloof. Verzoekende partijen doen in dit kader gelden:

“Verzoekende partij betwist deze analyse. Hoewel zij in een moslimgezin werd geboren, was zij nooit betrokken bij de islamitische godsdienst. Ze heeft niet gebeden of de ramadan gehouden. Zij volgde de voorschriften van de Islam alleen wanneer zij ertoe gedwongen werd (vooral tijdens de militaire dienst). Het feit dat hij in de Iraanse samenleving voortdurend en overal door de islamitische godsdienst werd omringd, heeft hem echter niet in staat gesteld de betekenis ervan te begrijpen.

Niemand nam hem ooit bij de hand om hem echt uit te leggen wat de Islamitische godsdienst was. Iedereen in Iran belijdt deze godsdienst bijna "automatisch", en pas toen hij Arabo en de Armeense studenten ontmoette, legde iemand hem voor het eerst de betekenis van een godsdienst uit. Het was dit sleutelelement dat een keerpunt was in verzoekers leven.

Hoewel hij de Koran had gelezen, begreep hij de betekenis ervan niet. Dit maakt zijn verklaringen niet tegenstrijdig, zoals verwerende partij het concludeert.

Hij wist dat er een God was, en dat hij in een God geloofde als een geestelijke gids. Hij had eenvoudig nog niet gevonden welke God met hem overeenkwam en met welke God zijn waarden en voorschriften overeenkwamen. Het was in de God van de Christelijke godsdienst dat verzoeker uiteindelijk zijn plaats vond.

Arabo was inderdaad een belangrijk persoon in de bekering van de verzoeker. Toen hij wegens het christelijk liedje tijdens de sportwedstrijd in Hongarije werd gearresteerd, was Arabo de enige die zich over hem ontfermde (verzoekers echtgenote was nog niet op de hoogte van zijn bekering) en hem troostte, aangezien verzoeker uit vrees voor de gevolgen gedwongen was met het christendom tegenover de Iraanse autoriteiten af te staan.”

Inzake het argument dat het ongeloofwaardig zou zijn dat verzoeker daadwerkelijk een vergelijking maakte tussen de christelijke en de islamitische godsdienst, voeren verzoekende partijen aan:

“Verzoeker wenst erop te wijzen dat godsdienst duidelijk niet iets is dat alleen in boeken wordt beleefd. Hij ziet zijn religie als een manier van leven. Hoewel godsdienst ook wordt geleerd door het lezen van teksten, blijft het een feit dat verzoeker de betekenis van de christelijke godsdienst voor het grootste deel heeft begrepen via Arabo. Hij is van mening dat een goed christen niet noodzakelijkerwijs iemand is die de bijbel naar de letter volgt en alle voorschriften kent, maar dat integendeel het christelijk geloof

vooral moet worden beleefd. De Bijbel dient dus als steun om te begrijpen hoe men zijn godsdienst moet beleven. Hij gaf ook het voorbeeld dat sommige mensen blind zijn en dus de Bijbel niet kunnen lezen, maar desondanks "slechte christenen" zijn.

Verzoeker kon een vergelijking maken tussen de twee godsdiensten op basis van het gedrag dat door de twee godsdiensten wordt voorgeschreven.

Hij concludeerde dat hij zich veel meer thuis voelde in de christelijke godsdienst, die hij uiteindelijk dankzij Arabo begreep, dan in de moslimgodsdienst, die hem vanaf zijn geboorte was opgedrongen."

Betreffende de aan verzoeker verweten chronologische inconsistenties, stellen verzoekende partijen:

"Verzoeker zou dit punt willen verduidelijken, aangezien er een misverstand lijkt te bestaan. Hij begon wel meer contact te krijgen met Arabo en zijn vrienden in 1395, maar hij had het meeste contacten in 1396.

Toen hij naar de huiskerk begon te gaan, namen de contacten en relaties toe die hij het jaar daarvoor al was begonnen te leggen. Er is niets inconsistent of tegenstrijdig aan deze verklaringen, in tegenstelling tot de analyse van het CGVS. Die analyse is onjuist. Aangezien de veelvuldige contacten tussen hen begonnen met hun vieringen in de huiskerk, vond deze plaats rond de derde maand van 1396.

Het CGVS benadrukt tegenstrijdigheden terwijl verzoekende partij goed heeft geantwoord aan de vraag: (...)

Met betrekking tot de Bijbel die hij heeft ontvangen, wenst verzoeker tevens te verduidelijken dat hij zijn Bijbel heeft ontvangen ter gelegenheid van zijn eerste huiskerkbezoek, en dus nadat hij voor het eerst de kerk had bezocht.

Deze tegenstrijdigheid alleen - quod non - kan niet het gehele relaas van verzoeker ongeloofwaardig maken."

Aangaande het moment waarop verzoeker christen werd, stellen verzoekende partijen:

"De bekering van verzoeker is niet met een knip van de vingers gebeurd. Het kostte tijd, en verzoeker raakte er geleidelijk van overtuigd dat hij op de goede weg was.

In de derde maand van 1396 ging verzoeker voor het eerst naar de huiskerk, waar hij ook voor het eerst de christelijke manier van bidden zag, die hem zeer beviel. Hij begon zich christen te voelen en was ervan overtuigd dat zij meer en meer over deze godsdienst wilde leren!

In de zevende maand van 1396 werd verzoeker ernstig ziek. Hij werd wonderbaarlijk genezen door de gebeden van zijn vrienden. Hoewel hij er reeds van overtuigd was dat hij zichzelf als christen beschouwde, kreeg hij hiervan pas een formeel bewijs toen zij op wonderbaarlijke wijze werd genezen.

Zijn verklaringen zijn niet tegenstrijdig. Het is gewoon een heel lang proces. Het is moeilijk het moment aan te wijzen waarop men zich werkelijk als christen beschouwt. Het is een langzamerhand proces.

Verzoeker zou zichzelf redelijkerwijs als christen kunnen beschouwen tijdens zijn eerste gebedsbijeenkomst in de huiskerk, en hiervan volledig overtuigd zijn na zijn herstel.

Verwerende partij verwijt verzoeker ook dat hij niet precies heeft kunnen zeggen welke gebeden voor hem waren gedaan om hem te genezen. Deze analyse is absurd, aangezien verzoeker ziek was, koorts had en in een staat van instorting verkeerde. Hij weet alleen dat dit gebed hem beter heeft gemaakt en dat het de aanleiding was die hem van zijn bekering heeft overtuigd. Bovendien kon hij niet echt weten wat het gebed inhield, want hij had het christendom pas een paar maanden leren kennen, en in het geheim!"

Omtrent verzoekers huiskerkbezoeken in Iran, doen verzoekende partijen verder gelden:

"Verzoekende partij wenst dit punt, dat door het CGVS verkeerd lijkt te zijn geïnterpreteerd, nogmaals te verduidelijken. Zij verklaarde inderdaad aan het CGVS dat zij in de periode van de 4e maand van 1396 tot de 8e maand van 1396 vijf keer naar de huiskerk was geweest. Deze frequentie was te wijten aan de vele verplichte afwezigheden van verzoekende partij voor haar bodybuildingwedstrijden.

Bovendien is het CGVS ten onrechte van mening dat verzoeker slechts 5 keer naar de kerk is gegaan. In werkelijkheid was het 7 keer (5 keer in de ene en 2 keer in de andere). Aangezien de vieringen elke zondag plaatsvinden, blijkt uit een snelle berekening dat van de 16 zondagen (over een periode van 4 maanden) verzoeker ongeveer eenmaal per twee weken naar de kerk ging. Hieruit blijkt duidelijk zijn belangstelling om aan de vieringen deel te nemen, met inachtneming van de verplichtingen en beperkingen van zijn sportwedstrijden.

In zijn onderhoud bij DVZ verklaarde verzoeker dat hij elke zondag deelnam aan vieringen in Teheran en Lavasan. Verzoeker werd verkeerd begrepen toen hij het had over "elke zondag". Wat hij bedoelde was dat wanneer hij deelnam aan de vieringen, deze altijd op zondag plaatsvonden. Dit is gewoon een misverstand.

De verklaringen op zijn "CGRA-vragenlijst" had verwerende partij met de nodige omzichtigheid moeten analyseren, aangezien verzoeker haar had meegedeeld dat er een groot aantal vertaalfouten was gemaakt.
(...)"

Verzoekende partijen vervolgen:

"Verwerende partij zich vergist wanneer zij analyseert dat verzoekers bekering niet het resultaat is van diep nadenken. Anders dan het CGVS stelt, heeft verzoeker meer dan anderhalf jaar nodig gehad om zich volledig tot het christendom te bekeren, om nog maar te zwijgen van de waarnemingen en opmerkingen die hij reeds over de christenen in zijn omgeving had geuit voordat hij Arabo, Sevada en Armen ontmoette.

Zijn bekering was niet overhaast, noch het resultaat van een gebrek aan reflectie, integendeel. Het feit dat verzoeker op het tijdstip van zijn bekering geen grondige kennis had van de christelijke godsdienst, is niet van dien aard dat het in twijfel kan worden getrokken.

Er is geen regel die voorschrijft dat bekering moet plaatsvinden na uitvoerige bestudering van de Bijbel. Verzoeker is nog aan het leren hoe hij een christen moet zijn, hoe hij zich moet gedragen volgens de voorschriften van God. Zijn deelname aan de online Bijbellessen getuigt van zijn dorst om te leren. Er moet op gewezen dat verweerder verzoeker geen vragen heeft gesteld over zijn kennis van de Bijbel of van het christendom in het algemeen, maar zich in het bestreden besluit heeft beperkt tot enkele overhaaste conclusies ter zake.

Verzoeker moest ergens beginnen. Hij was ervan overtuigd dat hij christen wilde zijn en dat deze God de juiste was voor hem, en hij leert nog elke dag meer. Bovendien kan hem niet worden verweten dat hij geen deskundige was toen hij in Iran was, gezien de context van uiterst gewelddadige repressie tegen moslims die zich bekeren. Deze context is niet alleen bekend bij de verwerende partij, maar ook niet betwist is.

Verzoeker heeft zijn onderzoeken, zijn lectuur en zijn deelneming aan christelijke vieringen waarschijnlijk niet aan de openbaarheid kunnen prijsgeven, terwijl hij zijn leven riskeerde.

Zijn aankomst in België was werkelijk een bevrijding voor verzoeker, die eindelijk zijn godsdienst kan belijden zonder het risico te lopen te worden gefolterd, mishandeld of zelfs gedood wegens zijn godsdienstige overtuiging."

Betreffende het christelijke lied dat er werd afgespeeld tijdens de competitie en verzoekers daarop volgende aanhouding, geven verzoekende partijen aan:

"Verwerende partij vindt niet geloofwaardig de verklaringen van verzoeker waarbij verzoeker zou hebben geschorst geweest omdat hij christelijke liedje op het podium had gespeeld tijdens de competitie in Cyprus.

Verzoeker heeft evenwel al het mogelijke gedaan om aan te tonen dat hij inderdaad was geschorst wegens "gedrag in strijd met de islam", wat door het CGVS niet betwist is. Op verzoeker mag geen onredelijk zware bewijslast worden gelegd. Ofschoon niet uitdrukkelijk wordt verklaard dat verzoeker is geschorst wegens de christelijke muziek die hij tijdens de wedstrijd speelde, blijft het feit dat hij door de Iraanse autoriteiten werd geschorst wegens gedrag dat in strijd is met de islam. Dit feit alleen al volstaat om te beschouwen dat verzoeker in gevaar is en dat hij niet alleen door de Iraanse autoriteiten is geïdentificeerd, maar ook duidelijk is geïdentificeerd wegens laakbaar gedrag.

Uiteindelijk doet het er niet toe waarom verzoeker geschorst werd na zijn competities in Hongarije en Cyprus. Hij werd geschorst om redenen die hem in groot gevaar brengen.

Het door verzoeker overgelegde bewijzen zou moeten hebben verwerende partij tot grote voorzichtigheid aanzetten, quod non.

Bovendien heeft verwerende partij geen enige vragen gesteld over de aanhouding van verzoeker. Zij zou moeten hebben hem vragen over zijn arrestatie om zijn geloofwaardigheid vast te stellen.

Indien het CGVS hem meer vragen had gesteld over zijn arrestatie, had verzoeker inderdaad kunnen uitleggen dat:

(...)"

Met betrekking tot het risico dat verzoeker nam door de muziek te spelen in de aanwezigheid van een agent van de Herasat, voeren verzoekende partijen aan:

"Voor de wedstrijd had ze zichzelf al gezegd dat als ze zou winnen, ze christelijke muziek zou spelen. Dit gedrag was in een zekere continuïteit met het wonder dat zij kort tevoren had ervaren toen zij ernstig ziek was geworden. Zoals eerder gezegd, was dit wonder een belangrijke stap in de bekering van verzoeker, en aangezien Arabo hem had uitgelegd dat christenen de boodschap van God moesten uitdragen, vond verzoeker de gelegenheid perfect. In feite had hij deze muziek gespeeld toen hij zijn wedstrijd aan het voorbereiden was en zijn sportfiguren aan het oefenen was.

Verzoeker had echter niet gedacht dat het spelen van die muziek zulke gevolgen zou hebben. Hij had niet gedacht dat het spelen van een enkel muziekstuk hem zoveel problemen zou bezorgen. Zijn arrestatie was uiterst traumatisch en vernederend voor verzoekende partij. Zij werd voor lange tijd geschorst, hoewel haar baan zeer belangrijk voor haar is, en zij werd vijf dagen gehouden. Dit was echt een beproeving en verklaart waarom ze zich naderhand distantieerde van het christendom. Het is niet meer dan logisch dat verzoeker bang is geworden, aangezien hij "zojuist" een muziekstuk had gespeeld dat tot een strenge repressie had geleid. Bovendien is verzoeker zes maanden lang van sportzaal veranderd omdat hij te bang was voor verdere represailles. Al deze elementen bevestigen eens te meer het geloofwaardige profiel van verzoeker."

Waar verzoeker tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen worden verweten over de ontdekking van zijn bekering door en het bespreken hiervan met verzoekster, doen verzoekende partijen gelden:

"Verzoekende partij wenst dit analyse nuanceren.

Zij verklaarde inderdaad dat haar vrouw pas na zijn arrestatie zeker was van zijn bekering. Verzoeker meent dat zij al eerder vermoedens had, maar zij spraken er nooit openlijk over omdat hij haar niet bang wilde maken. Als gevolg van de arrestatie ontwikkelde zij een ziekte (alopecia), die haar uiterst fragiel maakte (zie punt a).

De beschermende houding van verzoeker jegens zijn echtgenote kan hem niet worden verweten.

Voor deze arrestatie had verzoekers echtgenote dus al vermoedens, maar verzoeker heeft die altijd ontkend. Twee of drie dagen lang probeerde hij zich voor haar te blijven verbergen. Toen ze er eindelijk achter kwam, werd ze erg boos.

Wat verzoeker bedoelde toen hij verklaarde dat zij op de hoogte van zijn bekering werd toen zij in België aankwam, is dat ze zich pas in België bewust werd van het belang van zijn geloof (« Maar toen we naar hier kwamen is ze het volledig te weten gekomen », NPO H. (...), pg. 6)

Verzoeker had bovendien wel uitgelegd daarna waarom hij dacht dat zijn vrouw vermoedens had:

(...)

Wanneer verzoeker verklaarde dat zijn vrouw zijn bekering in Iran "ontdekte, is het dus waar. Ze dacht toen dat het een misverstand was, een vergissing. Ze was in een vorm van ontkenning. Ze wilde het niet geloven.

Het is pas in België dat zij begreep dat haar man zich werkelijk had bekeerd en vooral, dat zij het geloofde!

Bovendien, als het echtpaar in het begin niet wist erover te praten, het is vooral omdat de verzoekster aanvankelijk erg boos was. Niet over het feit dat haar man zich had bekeerd, maar vooral over de gevolgen die dit had voor hun gezin. Verzoekster moest alles achterlaten, haar gezin, haar familie en haar leven. Het is heel begrijpelijk dat zij aanvankelijk een afwijzende houding tegenover haar man aannam, maar dat zij zich door haar gesprekken met anderen tot hem heeft laten verleiden (het feit dat zij naar de kerk gaat, komt vooral voort uit haar gesprekken met H. (...) en Leila).

Het is pas onlangs dat verzoekster begon te kalmeren en aanvaardde naar de uitleg van haar man te luisteren. Daarvoor was ze te gekwetst om dat te doen. Niet alleen moest zij alles achterlaten om te vluchten, maar zij was ook kwaad vanwege de ziekte die zij had opgelopen ten gevolge van de arrestatie van haar man, en alle stress die haar zoon ook had moeten doorstaan."

Verder gaan verzoekende partijen in op de motieven omtrent de verklaringen van de zus en schoonbroer van verzoekster. Zij stellen dat en in alle opzichten aanvechtbaar is dat hun geloofwaardigheid op grond van de verklaringen van deze familieleden in twijfel wordt getrokken. Zij gaven geen toestemming om hun aanvraag met deze van de familieleden in kwestie te koppelen. De verklaringen van M. mogen in hun dossier ook niet worden vermeld. Dit is strijdig met het beginsel van de geheimhouding dat de verklaringen van de asielzoeker beschermt. Verder mag men ook niet aanvaarden dat de motieven steunen op wat M. en haar echtgenoot zouden hebben verklaard bij het CGVS. "Wat verzoekster en haar zuster al dan niet tegen elkaar hebben gezegd, valt buiten het bestek van de beoordeling van het CGVS in deze analyse.

Bovendien heeft de echtgenoot van M. (...) verklaard dat hij van de problemen van verzoekende partij in Iran had gehoord, hetgeen een verdere aanwijzing is die hun geloofwaardigheid ondersteunt.

Hoe dan ook kan het CGVS verzoekers niet verwijten dat hun familieleden niet op de hoogte zijn gebracht van hun problemen in Iran. Verzoekers hebben uiterst traumatische gebeurtenissen meegemaakt (zoals blijkt uit het psychologisch attest van verzoekster en haar kwetsbaarheid, die door het CGVS niet wordt betwist). Zij zijn vrij om over hun problemen te praten of om dat niet te doen.

Verwerende partij ontwikkelt slechts enkele regels als motivering over dit onderwerp, hetgeen niet kan leiden tot de ongeloofwaardigheid van hun gehele relaas. Deze aanpak is niet alleen onwettig, maar ook niet genoeg en zeker niet voldoende gemotiveerd.

Hun aanvraag en verklaringen moeten op een individuele manier onderzocht worden."

Verzoekende partijen vestigen voorts de aandacht op hun religieuze engagement in België. In dit kader voeren zij aan:

"Er moet op gewezen worden dat verwerende partij niet betwist dat verzoekers naar de Red Rocks Church regelmatig gaat en dat zij gedoopt zijn.

Het CGVS stelt te hoge eisen aan verzoekers door hun geloofwaardigheid in twijfel te trekken omdat zij naar "zijn smaak/analyse" niet genoeg naar de kerk zijn gegaan - quod non.

Integendeel, verzoekers hebben hun uiterste best gedaan om hun nieuwe godsdienst te leren kennen, te begrijpen, door middel van onlinebijeenkomsten. Het feit dat zij zich op afstand en in een centrum bevinden, maakt het hun niet gemakkelijk om vrij naar de kerk te reizen, temeer daar zij inderdaad zeer afhankelijk waren van nonkel H. (...)."

"Bovendien beweert het CGVS, zoals hierboven reeds is opgemerkt, dat verzoekers weinig kennis hebben van de Bijbel of van het christendom. Verzoeker begrijpt niet waarop het CGVS deze vaststelling baseert, aangezien zij verzoekers geen vragen heeft gesteld over hun kennis van het christendom.

Bovendien is er geen vereiste om een grondige kennis van het christendom te hebben om gedoopt te kunnen worden. Indien deze kennis als aanwijzing kan worden gebruikt, kan het tegendeel op zichzelf niet worden gebruikt om de bekering van de verzoekers volledig in twijfel te trekken.

Om de oprechtheid van de verzoekers te analyseren, moet rekening worden gehouden met alle elementen en hun respectieve verklaringen. Deze verklaringen vormen een basis voor hun geloofwaardigheid, vooral in het licht van de bovengenoemde ontwikkelingen."

Waar het gedrag van verzoekster ongeloofwaardig wordt bevonden, stellen verzoekende partijen:

"Zij heeft echter duidelijk gemaakt dat haar desinteresse en haar reactie op het vernemen van wat haar man in Iran had gedaan, in de eerste plaats verband hielden met de paniek dat dit door de Iraanse autoriteiten zou worden ontdekt. Dit is heel begrijpelijk in een context van repressie zoals die in Iran bestaat en die door de algemene informatie wordt bevestigd.

Bovendien wijst verzoekende partij op de context waarin zij leefde toen zij in België aankwam: zij waren beiden ondergebracht bij nonkel H. (...), pastoor van de Red Rocks Church (voorheen pastoor van het Christian Center). Via H. (...) konden verzoekers zich verder verdiepen in het christendom en intensiever cursussen volgen (stuk 12). In tegendeel tot wat het CGVS meent, blijkt uit hun actieve deelneming in België hun bereidheid om christen te zijn en om voort te gaan op de weg die verzoeker in Iran is ingeslagen.

Naast broeder H. (...), raakte B. (...) bevriend met Leila (zie ook op stuk 12). Zij brachten veel tijd samen door, pratend, een vertrouwensband scheppend die ongetwijfeld B. (...) geholpen heeft. Deze steun en dit vertrouwen overtuigden de echtgenote van verzoeker om zich tot het protestantse geloof te wenden en er meer over te weten te komen. Voorts is het feit dat verzoekers echtgenote zich heeft laten meenemen naar een christelijke viering in België, eveneens een gevolg van het vertrouwen dat tussen verzoekers bestaat. Het is volkomen aannemelijk en logisch dat verzoekster heeft besloten haar echtgenoot te vertrouwen door hem te volgen in zijn activiteiten.

Het CGVS wijst erop dat B. (...) zich hevig had verzet tegen de bekering van haar echtgenoot voordat zij alleen naar de kerk ging, hetgeen zij ongeloofwaardig acht.

Verzoeker wenst benadrukken dat, indien B. (...) zich inderdaad tegen deze bekering heeft verzet, dit niets te maken had met het christendom als zodanig, maar veeleer met de vrees voor repressie en de gevolgen die deze zou kunnen hebben voor hun leven en hun gezin. Eenmaal in België aangekomen, verdween de angst voor repressie. Verzoekster kon eindelijk wat meer rust vinden, wist dat zij hier geen gevaar meer liep en leerde dus geleidelijk meer over het christendom, aangemoedigd door haar echtgenoot, maar ook door haar nichtje, dat ook bekeerd is (hetgeen door het CGVS niet wordt betwist):

(...)

Uw Raad heeft het opportunistische karakter in een vergelijkbare zaak geanalyseerd :

(...)

Dezelfde redenering geldt in casu.

Dat verzoekende partij zich bekeerde, dat zij zich als christene voorstelt en dat ze de christelijke voorschriften volgt, en dat zij actief is op Facebook om zijn godsdienstige overtuigingen te uiten, valt hier niet te betwisten.

Verzoekende partij wenst bovendien opnieuw te benadrukken dat haar bekering tot christendom eerlijk en oprecht is.

Verwerende partij motiveert de beslissing essentieel op een zeer subjectieve analyse van het relaas en de retroacten, die door Uw Raad niet gevolgd mag worden.

Verzoekende partij bekeerde zich, en is, of tenminste zal, door de Iraanse autoriteiten als een actieve christenen worden beschouwd, die banden heeft opgebouwd met de Iraanse gemeenschap in België, waaronder veel Iraanse vluchtelingen."

Verzoekende partijen wijzen op artikel 48/3, § 5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en betogen:

"Hoewel sommige elementen van het asielrelaas van verzoekende partij als niet geloofwaardig zijn bevonden door verwerende partij, moeten niettemin de risico's op vervolgingen worden onderzocht, rekening houdend met kenmerken die haar door de actor van vervolging kunnen worden toegeschreven, en met de algemene - in huidig geval zeer zorgwekkend - informatie :

(...)

Alsook geoordeeld in die zin :

(...)

Uit de niet-betwiste elementen en de verklaringen in het verzoekschrift blijkt dat verzoekers inderdaad het risico lopen aan onmenselijke en vernederende behandelingen te worden blootgesteld."

Verzoekende partijen vestigen verder de nadruk op de activiteiten van verzoeker op de sociale media en voeren aan:

"De oprechtheid van verzoeker in zijn bekering is hierboven echter aangevochten. Zijn bekering moet dus in aanmerking worden genomen en de risico's die hij loopt bij het plaatsen van dit soort boodschappen en bij het overbrengen van een christelijke boodschap die in strijd is met de beginselen van de Iraanse staat.

Daarnaast blijkt uit de bovengenoemde algemene informatie over sociale netwerken dat er kan niet worden ontkend dat de Iraanse autoriteiten een zeer strikte controle uitoefenen op de netwerken, vooral als het gaat om inhoud die in strijd is met de beginselen en waarden van de Iraanse staat (zoals de verspreiding van christelijke boodschappen).

Het feit dat verzoeker een Facebook-profiel bezit is door verwerende partij niet betwist. Zij betwist ook niet dat dit profiel publiek is en dat verzoeker christelijke berichten op zijn profiel plaatst.

Wat betreft de identificatie van de verzoekers profiel door de Iraanse autoriteiten moet er met voorzichtigheid geanalyseerd worden. Het feit dat Iraanse autoriteiten verschillende keer naar verzoekers huis zijn gegaan als gevolg van zijn arrestatie (precies voor zijn gedrag "tegen de islamitische beginselen") is een ernstige indicator van het feit dat Iraanse autoriteiten van het hoogste zijn over verzoekers activiteiten en dat verzoeker gezocht op is.

Het feit dat verzoeker kan worden geïdentificeerd, blijkt uit verschillende gegevens. Aangezien verzoeker een publiek figuur is en naar Europa zal blijven reizen voor zijn competities, kan met recht worden aangenomen dat hij onder streng toezicht van de Iraanse autoriteiten staat.

Uit de algemene objectieve informatie blijkt echter duidelijk dat de Iraanse autoriteiten meer aandacht besteden aan de repressie van elke vorm van oppositie tegen het regime of tegen de beginselen van de islam. Gelet op de status van verzoeker moet zijn profiel, anders dan verweerder stelt, als een "hoogrisicoprofiel" worden aangemerkt.

Bovendien, is het verzoekers religieus engagement in België bevestigd en bekend (openbaar op facebook) ; hoe oprecht zij uiteindelijk ook is heeft geen belang : zij zal hiervoor worden vervolgd.

In tweede plaats, merkt verwerende partij op dat verzoeker religieuze boodschappen altijd zal kunnen wissen alvorens naar Iran terug te keren.

Het is bevreemdend dat verwerende partij suggereerde aan verzoeker de inhoud van zijn Facebook pagina eenvoudig verwijderen. Deze analyse kan op zijn minst een aanwijzing zijn dat het bestaan van verzoekersprofiel op internet brengt hem in gevaar in geval van terugkeer in Iran.

Bovendien, men kan niet verwachten dat verzoekers zijn overtuigingen geheimhoudt in Iran.

Verzoekers religieuze overtuigingen zijn zo belangrijk voor hen dat zij niet gevraagd kan worden om er afstand van te doen - en a fortiori om hun boodschappen op sociale netwerken te verwijderen.

Ze maken deel uit, en zijn het zichtbare resultaat, van een lang introspectieproces die hun leven in gevaar heeft gebracht.

Van verzoekende partij kan men niet worden verlangd dat zij discreet is over haar mening om vervolging te voorkomen. Toch wordt dit gesuggereerd door de verwerende partij, die van mening is dat "u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat het voor u onoverkomelijke zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieus getinte bijdragen op uw Facebookaccount te verwijderen".

Het Verdrag van Geneve, waarnaar artikel 48/3 Vw verwijst en dat overeenkomstig dat verdrag moet worden geïnterpreteerd, staat een dergelijk vereiste van "discretie" niet toe:

(...)

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft het verbod op een "beoordelingsverplichting" in herinnering gebracht, met name in het kader van de interpretatie van Richtlijn 2011/95/EU van het

Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en de inhoud van die bescherming, die artikel 48/3 Vw beoogt om te zetten.

(...)

Uw Raad heeft al de gelegenheid gehad om de toepassing van een geheimhoudingsverplichting te weerleggen:

(...)

In geval van terugkeer zal de verzoekende partij haar overtuigingen niet kunnen verbergen.

Dit is op dit moment een integraal onderdeel van haar identiteit en men kan niet verwachten dat ze discreet zou blijven over dit onderwerp, om vervolgingen te vermijden.”

Verzoekende partijen concluderen op basis van het voorgaande:

“3.1. In hoofdordre: erkenning van de vluchtelingenstatus

Verzoekers zijn vluchtelingen : zij hebben een gegronde vrees voor vervolgingen, door de Iraanse autoriteiten, vanwege hun geloof, hun bekering, hun doop, hun religieuze activiteiten (zowel die verzoeker in Iran heeft uitgevoerd als die hij in België blijft uitvoeren), hun activiteiten op de sociale netwerken in verband met het christendom, en omwille van hun asielaanvraag in België.

Zij dienen dus als vluchteling te worden erkend.

3.2. In ondergeschikte orde moet de subsidiaire bescherming haar toegekend worden

Verzoekende partij vreest dat de Iraanse autoriteiten haar zullen vervolgen en doden zodat er ernstige en bewezen redenen bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij in de toekomst het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling zonder adequate bescherming van de Iraanse autoriteiten te verkrijgen.

In dat opzicht moet verzoekende partij op zijn minst van de subsidiaire beschermingsstatus genieten.

3.3. In zeer ondergeschikte orde moet de bestreden beslissing vernietigd worden

Aangezien er geen zorgvuldige analyse van verzoekers verklaringen werd gedaan moet ten minste de bestreden beslissing worden vernietigd.

Verzoekende partij wenst te benadrukken dat het CGVS geen serieuze en zorgvuldige analyse heeft gevoerd van haar ingeroepen vrees, in het bijzonder wat betreft:

- De situatie van beschouwde of beweerde christenen in Iran en het risico voor hen om vervolgd te worden;
- De situatie van (gedwongen) terugkeerders in Iran ;
- De situatie van (gedwongen) terugkeerders in Iran, die asiel hebben aangevraagd en die actief waren bij de christelijke gemeenschap in België/Europa ;

Deze vaststelling moet ten minste aan de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden.”

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van hetgeen voorafgaat:

“Haar het statuut van vluchteling te erkennen en de vluchtelingenstatus toe te kennen;

In ondergeschikte orde, haar de subsidiaire bescherming toe te kennen;

In zeer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen;”

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3. Rapport "Violations against Christians in Iran", January 2020;

4. UK Home Office report;

5. Amnesty Report;

6. Special Reporter UNHCR;

7. Canadian Immigration Board report;

8. OSAR report, dd. 7.06.2018;

9. Artikel Le Temps;

10. "Algemeen ambtsbericht Iran - maart 2019";

11. COI Focus Iran, "Internetmonitoring en sociale media", November 2019;

12. Getuigenis van broeder H. (...);

13. Attestatie van de psycholoog dd. 15.05.2021”.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1.1. Verzoekende partijen leggen op 6 oktober 2021 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer.

Het betreft een vergunning van de stad Brussel, verstrekt aan de heer E., een foto van onderhandelingen in het kantoor van Sammy Mahdi, een foto van de persoon die anoniem telefoneerde met de heer E., een WhatsApp-conversatie tussen verzoeker en diens broer en uittreksels van persartikelen over de demonstratie waarop verzoeker te zien is.

Verzoekende partijen wijzen erop dat zij deelnamen aan een demonstratie voor het kantoor van Sammy Mahdi op 21 mei 2021. Deze demonstratie werd georganiseerd door verzoeker en twee anderen (E.S. en M.A., bewoners van het opvangcentrum). Dit evenement werd gehouden voor de Iraniërs in België. Enkele dagen voor de demonstratie werd de heer E. anoniem telefonisch gecontacteerd en werden een aantal vragen gesteld. Verzoeker en de heer E. vermoeden dat deze persoon informatie verstrekte aan de Iraanse autoriteiten. De deelname aan deze betoging toont aan dat verzoeker aan politieke activiteiten deelneemt tegen het regime en dit regime openlijk bekritiseert. Bovendien kregen de betrokken drie hoofdrolspelers bij deze demonstratie te horen van hun families dat de sepah een inval deed in hun huizen. De broer van verzoeker bracht verzoeker hiervan op de hoogte via de neergelegde WhatsApp-conversatie.

De informatie bij het verzoekschrift toont ook aan dat de Iraanse inlichtingendiensten zich nauwkeurig informeren over dergelijke activiteiten en de personen die hieraan deelnemen. Dit verhoogt het risico op vervolging in geval van terugkeer.

3.1.2. Bij aanvullende nota van 17 januari 2022 brengen verzoekende partijen navolgende nieuwe stukken bij:

“1. Brief van de tuchtcommissie waarin de procedure tegen verzoeker wordt uiteengezet en beëdigde vertaling;

2. Screenshot van de Instagram-pagina van “Khabarfit”, gevolgd door 24.900 mensen, publicatie dd. 16.01.2021 en beëdigde vertaling en website met beëdigde vertaling;

3. screenshot van de Instagram-pagina van “Samamedia”, gevolgd door 16.200 mensen, publicatie dd. 02.10.2021 en beëdigde vertaling;

4. Artikel “Meeting with the Iranian Olympic Committee and the Iranian bodybuilding and fitness Federation” dd. Januari 2021 en Wikipedia waarop kan men lezen het naam van de voorzitter van de Federatie benoemd in het artikel.”

Verzoekende partijen verklaren dat uit stuk 1 blijkt dat verzoeker het voorwerp is van ernstige disciplinaire procedures door de Iraanse bodybuilding tuchtcommissie, dat de stukken 2 en 3 aantonen dat deze schorsing het voorwerp uitmaakt van een mediagekte gepubliceerd op de sociale netwerken en dat men in stuk 4 kan lezen dat de voorzitter van het Iraans Olympisch Comité ontmoetingen heeft met sommige leden van de Iraanse autoriteiten.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. In zoverre verzoekende partijen in het verzoekschrift laten uitschijnen dat verweerder partijdig was en hun verzoek om internationale bescherming niet op een eerlijke wijze zou hebben behandeld, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen nalaten om deze – nochtans ernstige – aantijging te onderbouwen. Zij brengen geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is

het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen in het verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht in hoofde van verweerder daarbij geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel in het nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissingen op te nemen.

4.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Verder wordt in de bestreden beslissingen inzake verzoekster met recht gemotiveerd:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit het medisch attest d.d. 16.10.2020 dat u neerlegt en uit uw verklaringen blijkt dat u moeilijkheden en emotionele spanningen ondervindt omwille van uw situatie en voorgeschiedenis, u omwille van stress aan o.a. alopecia areata, vermoeidheid, slaapproblemen en geheugenproblemen lijdt en u sinds 26.08.2019 in behandeling bent bij een psycholoog in Chanly (CGVS B. (...), p. 3). Uit uw verklaring dat u in behandeling bent noch uit het voorgelegde document dat enkel stelt dat u in behandeling bent blijkt echter dat u omwille van uw medische toestand, niet in staat zou zijn op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze uw procedure te doorlopen en deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Er dient immers vooreerst op gewezen te worden dat het attest slechts in uiterst beknopte bewoordingen de klachten aangeeft waaraan u zou lijden. Nergens wordt er in het attest beschreven hoe deze geheugenproblemen zich manifesteren en welke impact zij al dan niet zouden hebben op uw vermogen adequate verklaringen af te leggen. U heeft tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS overigens ook zelf nergens aangehaald dat u, omwille van uw gezondheidssituatie, niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. Integendeel u gaf aan dat u geen medicatie neemt en dat u zich goed voelde op de dag van het persoonlijk onderhoud (CGVS B. (...), p. 3). U formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het onderhoud, dat op normale wijze heeft plaatsgevonden en waarbij er geen problemen werden vastgesteld (zie notities van het persoonlijk onderhoud in uw administratief dossier). Gelet op voorgaande moet dan ook worden besloten dat uw medische situatie niet van aard is om aan te tonen dat het standaard-procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich, voor uw medische situatie, bijkomstige steunmaatregelen opdringen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

de medische attesten betreft de vastgestelde alopecia areata van uw vrouw. Het psychologisch attest dateert van 26 oktober 2020 en werd opgemaakt door een psycholoog. In dit attest wordt gesteld dat uw vrouw nood heeft aan psychologische opvolging en sinds 26 augustus 2019 in behandeling bent bij een psycholoog. Zij stelt vast dat uw vrouw lijdt onder psychologische stress met als gevolg alopecia, vermoeidheid, slaapproblemen en geheugenproblemen. Geen van deze attesten heeft bewijskracht inzake uw asielmotieven. Indien jullie de gezondheidsproblemen van uw echtgenote wensen in te roepen als asielmotief, dient te worden vastgesteld dat deze medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet (CGVS p.29; zie administratief dossier). U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om de voormelde motieven te ontcrachten. Dient immers te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geheel ten onrechte trachten te laten uitschijnen dat verzoekster ten gevolge van medische en/of psychische problemen niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende onderhouden te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

De in de bestreden beslissingen gedane, pertinente en terechte vaststellingen inzake het reeds eerder door verzoekende partijen neergelegde psychologische attest, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, laten verzoekende partijen in dit kader geheel ongemeoid. Het nieuwe psychologische attest, zoals bij het verzoekschrift gevoegd, kan ook hoegenaamd niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud in wezen niet bij machte zou zijn geweest om te worden gehoord en gedegen verklaringen af te leggen. Vooreerst gaat dit attest, net zoals het reeds eerder neergelegde attest, niet uit van een psychiater doch wel van een psycholoog. Verder blijkt uit geen van beide attesten op hoeveel ontmoetingen deze zijn gebaseerd en wordt hierin slechts vaagweg gesteld dat de opsteller van het attest verzoekster sedert eind augustus 2019 meermaals zou hebben ontmoet. Bovendien kan uit deze attesten worden afgeleid dat de inhoud van dit attest daarbij louter is gebaseerd op verzoeksters houding en gedragingen gedurende de betreffende gesprekken met de psycholoog in kwestie. Waar in deze attesten, dit op louter algemene, ongefundeerde en vage wijze, een aantal symptomen worden opgesomd in hoofde van verzoekster, blijkt immers nergens dat of op welke wijze deze symptomen op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht. Evenmin bevatten de attesten enige officiële diagnose. Ook wordt nergens enige concrete uitspraak gedaan over de precieze aard en ernst van verzoeksters zelfverkleerde symptomen en/of de (mogelijke) invloed hiervan op haar dagdagelijkse functioneren. Meer in het bijzonder wordt nergens in deze attesten melding gemaakt van een aantasting van verzoeksters geheugen en/of haar cognitieve vermogens die dermate ernstig zou zijn dat deze het voor haar zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Aldus wordt in de neergelegde attesten niet genoegzaam aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verkleerde problemen van verzoekster een deelname in haren hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen verhinderen of bemoeilijken.

Verzoekster zelf maakte van het gegeven dat haar gezondheidstoestand mogelijks van invloed zou (kunnen) zijn op haar verklaringen bovendien niet de minste melding in de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" die werd ingevuld bij de DVZ. Aldaar maakte zij immers geheel geen melding van eventuele problemen of omstandigheden die in de weg konden staan van het vertellen van haar relaas en aan haar deelname aan de procedure internationale bescherming. Uit de stukken in het administratief dossier, waaronder de verklaring van de DVZ, de vragenlijst van het CGVS en de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS van verzoekster, blijkt bovendien dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen (ernstige) psychische problemen in hoofde van verzoekster worden afgeleid. Uit deze stukken kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster kennelijk geen bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor en het invullen van de vragenlijst bij de DVZ en nu noch verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond bij het CGVS, enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij verweerder. Bovendien gaf verzoekster, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, tijdens haar persoonlijk onderhoud duidelijk aan dat haar gezondheidssituatie haar niet verhinderde om volwaardige verklaringen af te leggen, verklaarde zij er dat zij geen medicatie nam en stelde zij uitdrukkelijk dat zij zich goed voelde op de dag van het onderhoud (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p.3). In het verzoekschrift bevestigen verzoekende partijen zulks overigens waar zij erkennen dat verzoekster geen medicijnen gebruikte en zich goed voelde, waar zij eveneens aangeven: "*het is een geluk dat verzoekster haar verhoor heeft kunnen voltooien*", waar zij wijzen op de sfeer van vertrouwelijkheid en waar zij expliciet verklaren dat verzoekster zich tijdens het persoonlijk onderhoud veilig voelde. Daarenboven vroeg en ontving verzoekster een kopie van de notities van haar persoonlijk onderhoud. Zij maakte hierover vervolgens geen opmerkingen over aan het CGVS en maakte geen melding van het gegeven dat zij zou kampen of ten tijde van haar persoonlijk onderhoud zou hebben gekampt met al dan niet ernstige psychische problemen en/of van een eventuele invloed van deze problemen op haar vermogen om dit onderhoud te volbrengen en/of op de inhoud van de notities van haar persoonlijk onderhoud. Derhalve kunnen verzoekende partijen heden bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster dermate zou zijn gekleurd door haar psychische problemen dat hiermee geen rekening zou mogen worden gehouden.

Het voorgaande geldt nog des te meer nu verzoekende partijen in het verzoekschrift nalaten om inzake het voorgaande ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij vergenoegen zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar verzoeksters voorgehouden psychische problemen en te poneren dat verweerder hiermee onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Zij tonen daarbij in het geheel niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde problemen van invloed zouden (kunnen) zijn geweest op haar gezegden; laat staan dat zij zouden aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou (kunnen) zijn geweest op de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen kunnen te dezen bezwaarlijk volstaan met hun voormelde, algemene en ongefundeerde beweringen.

Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat er ten aanzien van verzoekster bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duiden zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

In zoverre verzoekende partijen daarnaast zouden trachten te laten uitschijnen dat de neergelegde medische en psychologische attesten zouden volstaan om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werden geïnterviewd en vervolgd, dient te worden opgemerkt dat dergelijke medische attesten op zich geenszins kunnen volstaan om aan te tonen dat hun verklaringen zouden berusten op de waarheid. Vooreerst kan te dezen andermaal worden gewezen op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent de door verzoekende partijen neergelegde psychologische attesten. Dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat medische attesten geenszins een sluitend bewijs kunnen vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen en aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van attesten die uitgaan van een psycholoog. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is de opsteller van dergelijk attest bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoeksters medische en psychische problemen nog worden opgemerkt dat verzoekende partijen geheel niet aannemelijk maken dat deze problemen in hunner hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin tonen zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

4.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.5. Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren omdat zij zich zouden hebben bekeerd tot het christendom.

Van verzoekende partijen kan, als verzoekers om internationale bescherming die beweren zich te hebben bekeerd en die beweren omwille van deze bekering te worden geïnterviewd, in dit kader verwacht worden dat zij kunnen uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is

geschied, wat hen ertoe bracht zich af te wenden van de islam, alsook wat de persoonlijke betekenis van hun bekering en van hun nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Tevens kan van hen worden verwacht dat zij, gelet op de aangevoerde bekering, activiteiten en vrees, gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van hun algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, voor zover van toepassing, van hun kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer daar zij afkomstig zijn uit een land waar de bekering tot een andere dan de in dit land algemeen gangbare geloofsovertuiging strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar zijn en ingrijpende en verstreckende gevolgen met zich kunnen brengen.

Dat er sedert de voorgehouden bekering van verzoeker en, in navolging daarvan, verzoekster, sedert de aangevoerde feiten en sedert het moment waarop verzoekende partijen hun land van herkomst hebben verlaten reeds de nodige tijd is verstreken, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk en staat er niet aan in de weg dat van hen mag worden verwacht dat zij over hun beweerdte bekering en activiteiten en de hieruit voorgesproten problemen en vrees op een spontane, doorleefde, oprechte, correcte, coherente, duidelijk en precieze wijze kunnen verhalen, zeker voor wat betreft die elementen die cruciaal waren voor hun bekering, hun activiteiten en de gebeurtenissen die de essentie uitmaken van hun relaas. De door verzoekende partijen aangehaalde bekering, activiteiten en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in het geheugen van verzoekende partijen te zijn gegrift, zodat zij bij machte zouden moeten zijn deze op spontane, doorleefde, oprechte, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen te zetten.

In zoverre verzoekende partijen de veelheid aan vaststellingen die in het licht van het voorgaande worden gedaan in de bestreden beslissingen in het verzoekschrift eenvoudigweg en op algemene wijze trachten te minimaliseren en boudweg poneren dat deze betrekking zouden hebben op “*secundaire elementen*” inzake hun verzoek om internationale bescherming, dient voorts te worden vastgesteld dat zulks bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt immers dat de hierin opgenomen motieven weldegelijk en stuk voor stuk betrekking hebben op essentiële elementen in en gegevens betreffen die de kern uitmaken van het door verzoekende partijen aangevoerde relaas en de door verzoekende partijen aangevoerde bekering, problemen, vrees en voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Mede gelet op en in het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen omtrent de voorgehouden bekering van verzoeker vooreerst met recht gemotiveerd:

“Eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen.

(...)

Zo stelt het CGVS vast dat u vaag blijft en weinig details kan verschaffen over uw introductie tot het christendom. Zo blijft u heel beknopt betreffende de aanleiding van het gesprek met Arabo en Sevada. U verklaart hoe u in uw fitnessclub zag dat de Armeense studenten Arabo, Sevada en Armen, die lid werden in 1394 of 1395 (2015-2016), vriendelijk en lief waren voor iedereen (CGVS H. (...), p. 12). Het maakte niet uit of het moslims waren of christenen, ze waren tegen iedereen vriendelijk (CGVS H. (...), p. 12). U verklaart dat u zich aangetrokken voelde tot hun geloof en stilletjes aan begonnen jullie over het christendom te praten. Dit situeert u in 1396 (2017) (CGVS H. (...), p. 12), terwijl u dat later in 1395 (2016) situeert (CGVS H. (...), p. 12). Wanneer u wordt gevraagd waarom u veronderstelt dat hun gedrag en hun vriendelijkheid door hun religie kwam, antwoordt u dat u nog andere christenen kende, die allemaal goede mensen zijn en vriendelijk waren (CGVS H. (...), p. 12). Dergelijke veralgemeeningen kunnen niet overtuigen. Voorts kan u ook niet verduidelijken wat u in deze eerste gesprekken over het christendom aansprak. Andermaal kan u slechts verwijzen naar hun vriendelijke houding (CGVS H. (...), p. 12). U wordt eveneens aangemoedigd om meer details te geven over hoe die gesprekken dan verliepen waarbij u verklaart dat u Arabo aansprak waarom hij zo lief was voor moslims en hij zoveel geeft zonder te verwachten iets terug te krijgen (CGVS H. (...), p. 12). Arabo antwoordde dat zijn godsdienst dat van hem vraagt en dat hij de liefde over de hele wereld moeten verspreiden (CGVS H. (...), p. 12). Wanneer u wordt gevraagd of moslims dan niet vriendelijk en lief zijn, dan antwoordt u dat de islam ook goed is en u niet zegt dat moslims niet vriendelijk zijn. Maar dat u in uw club zag dat sjjiitische moslims onmiddellijk veranderen als er een soenniet in de club binnen kwam (CGVS H. (...), p. 12). U zegt dat verschillende stromingen in het christendom elkaar niet beledigen en Arabo lief was tegen iedereen, zowel tegen moslims, zoroasters en christenen (CGVS H. (...), p. 13). Er kan niet aangenomen worden dat Arabo de enige persoon was die u kende die zich open opstelde naar alle Iraniërs toe. Te meer u als moslim blijk gaf van eenzelfde open houding ten aanzien Iraniërs met een ander geloof daar er uit uw klantenbestand afgeleid kan worden dat zowel soennitische, sjjiitische

als christelijke klanten zich thuis voelden in uw fitnessclub (CGVS H. (...), p.12). Bovendien verklaart u later dat de moslims in het opvangcentrum u ook goed behandelen als christen (CGVS H. (...), p. 14). Hierdoor valt uw these dat christenen iedereen goed behandelen en moslims dat niet doen in het water. Daarenboven doen uw erg stroeve verklaringen aangaande uw kennismaking met het protestantisme, de oprechtheid van uw voorgehouden bekering ondermijnen. Dat u in navolging van enkele vriendelijke studenten plots interesse zou gekregen hebben in het protestantisme zonder enige intrinsieke motivatie, terwijl u uw club al enkele jaren had in de Armeense buurt, is opvallend.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Voor de temporele inconsistentie in verzoekers verklaringen omtrent de aanvang van zijn gesprekken met de Armeense studenten bieden zij niet de minste verklaring. Initieel gaf verzoeker aan dat deze studenten in 1394 of 1395 begonnen te komen naar zijn fitnessclub en dat zij in 1396 over het christendom begonnen te praten. Nadien wijzigde hij dit en gaf hij aan dat deze gesprekken aanvingen in 1395. Het was geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij met de nodige precisie en op consistente wijze zou kunnen aangeven wanneer de gesprekken over het christendom aanvingen en dat hij deze gesprekken op eenduidige wijze zou kunnen situeren ten aanzien van de aanvang van de bezoeken van de Armeense studenten aan zijn club.

Verder beperken verzoekende partijen zich inzake de voormelde motieven in wezen tot een loutere en selectieve herhaling van een aantal van verzoekers eerder afgelegde verklaringen omtrent diens ontdekking van en introductie tot het christendom en tot het eenvoudigweg tegenspreken van de gevolgtrekkingen die verweerder hieraan verbindt. Hiermee doen zij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte, inzake en op basis van deze en verzoekers overige verklaringen gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat verzoeker niet bij machte bleek om op een spontane, doorleefde, duidelijke en gedegen wijze uiteen te zetten waarom hij zichzelf persoonlijk aangetrokken voelde tot het christendom, wat hem aanzette tot de gesprekken met de Armeense studenten en wat hem concreet aansprak in de eerste gesprekken die hij met hen over deze religie beweerde te hebben gehad. Zoals genoegzaam blijkt uit de voormelde passages uit het persoonlijk onderhoud van verzoeker, verviel verzoeker in dit kader steevast in veralgemeningen, vage en nietszeggende bewoordingen en ongenueanceerde en stereotiepe verklaringen.

Verder wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Bovendien dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt om uw bekeringstraject naar het christendom aannemelijk te maken. U legt in dit verband namelijk verschillende onaannemelijke en inconsistente verklaringen af. Vooreerst verklaart u dat u wel een gelovige moslim was en in God geloofde (CGVS H. (...), p. 9). Echter zegt u dat u pas te weten kwam wie uw God was na uw bekering (CGVS H. (...), p. 9). U bad wel, maar u kende uw God eigenlijk niet (CGVS H. (...), p. 9). Echter verklaart u ook dat u de Koran niet kon lezen, omdat u die niet begreep (CGVS H. (...), p. 10). U was tijdens uw legerdienst verplicht om uit de Koran te lezen, maar volgens uw verklaringen wist u niet wat u aan het zeggen was (CGVS H. (...) p. 10). Wanneer u gevraagd wordt of u gezocht heeft wie de God van de islam was, antwoordt u dat u dat niet moest doen want u woonde in Iran, overal werd er over God gepraat, ook op de televisie. U verklaart te hebben geluisterd naar alles in de islam maar voor u bleef het ontastbaar (CGVS H. (...), p. 10). Dit is niet ernstig. Indien u daadwerkelijk een gelovig man was die op zoek was naar uw God en die de islamitische geloofsleer niet begreep kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u in een land als Iran oprechte inspanningen deed om het islamitische geloof te begrijpen en dat u zich dan ook verder in de islam verdiepte. Dat u dit niet deed getuigt allerminst van een religieuze honger, zoals u verklaart.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Vooreerst leggen zij in dit kader namelijk verklaringen af die met verzoekers eerdere verklaringen manifest in strijd zijn en de geloofwaardigheid van diens bekering ondermijnen. Verzoeker gaf, zoals genoegzaam blijkt uit zowel het niet-betwiste feitenrelaas, het feitenrelaas zoals uiteengezet in het voorliggende verzoekschrift als de voormelde passages uit verzoekers persoonlijk onderhoud, eerder namelijk duidelijk aan dat hij werd geboren in een moslimgezin, dat hij aangezien hij in een islamitische maatschappij leefde geloofde in de islamitische geloofsleer en dat hij, hoewel hij niet praktiseerde, gelovig was, geloofde in God en soms wel bad. Heden beweren verzoekende partijen echter dat verzoeker nooit betrokken zou zijn geweest bij de islamitische godsdienst, nooit zou hebben gebeden en nooit de ramadan zou hebben gehouden.

Gezien verzoeker aangaf dat hij wel gelovig was en in God geloofde, gezien hij opgroeide in een islamitisch land, gezien hij de Koran (al dan niet gedwongen) had gelezen, gezien de islam in Iran volgens zijn eigen gezegden alomtegenwoordig was, gezien hij zelf aangaf dat er in Iran overal, ook op de televisie, over God werd gepraat en gezien hij eveneens duidelijk stelde te hebben geluisterd naar alles in de islam, is het verder weldegelijk en totaal onaannemelijk dat verzoeker nooit eerder zou hebben geweten of begrepen wie zijn God was. Indien hij daadwerkelijk een gelovig man was die op

zoek was naar God en die, zoals verzoekende partijen nogmaals expliciet bevestigen in het verzoekschrift, dagdagelijks werd geconfronteerd met en ondergedompeld in de islam, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij in een land als Iran oprechte inspanningen zou hebben geleverd om het islamitische geloof te begrijpen en zich in deze religie te verdiepen alvorens de ingrijpende en bijzonder risicovolle beslissing te nemen om het christendom te gaan volgen. Dit geldt nog des te meer nu verzoekende partijen ook in het voorliggende verzoekschrift stellen dat verzoeker reeds lange tijd zou hebben gezocht naar zijn plaats in de godsdienst.

Tevens wordt in de bestreden beslissingen in het licht van het voorgaande op gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“Het was na uw huwelijk dat u met uw club begon en zag hoe vriendelijk de christenen waren (CGVS H. (...), p. 9). Zo verklaart u dat u al een tijdje de christenen in de gaten hield om een reden voor hun gedrag te vinden en u vergeleek hun gedrag met de islamitische leer (CGVS H. (...), p. 14). Deze verklaringen zijn opvallend, aangezien u zelf verklaart dat u zomaar wat las in de Koran, enkel tijdens uw legerdienst, omdat het moest, maar u niet wist wat u aan het zeggen was. Dit beaamt niet uw these van een vergelijkende studie die u zelf verklaart te hebben gedaan en de twee religies te hebben vergeleken om zo een juiste beslissing te kunnen nemen (CGVS H. (...), p. 11). Zeker aangezien u ook verklaart niet veel van de Bijbel te verstaan toen u die begon te lezen (CGVS H. (...), p. 18). Het is bevreemdend dat u zegt omwille van inhoudelijke argumenten afstand te nemen van uw initiële geloof maar niet de moeite heeft gedaan om de brontekst van uw geloof tot u te nemen.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontcrachten. Uit verzoekers voormelde verklaringen blijkt genoegzaam dat hij aangaf de koran niet te begrijpen, niet wist wat hij aan het zeggen was, evenmin wist of begreep wie God binnen de islam was en geen oprechte inspanning leverde om de islam te begrijpen en zich in deze religie te verdiepen. Dat hij een vergelijkende studie zou hebben gedaan tussen deze religie en het christendom kan dan ook hoegenaamd niet overtuigen. Dit geldt nog des te meer nu hij eveneens verklaarde niet veel van de Bijbel te verstaan toen hij deze begon te lezen. Redelijkerwijze kon nochtans worden verwacht dat aan verzoekers beslissing om zich te bekeren, zeker indien hij reeds lang zocht naar religieuze zingeving en God, een ruime mate van (zelf)reflectie en studie zou zijn voorafgegaan, dit onder meer aan de hand van de religieuze teksten waarover hij beweerde te beschikken en die hij aangaf te hebben gelezen. Deze beslissing had immers ingrijpende en verstrekende gevolgen; zeker binnen de Iraanse context.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Voorts is het ook niet aannemelijk dat volgens u de islam enkel maar rouwen, huilen en verdriet is. Dat u geboren en getogen in een islamitische samenleving met haast uitsluitend moslims als vrienden en familie de islam enkel pejoratieve kenmerken zou toekennen is allerm minst geloofwaardig. Dat slechts deze weinig overtuigende bevindingen u tot een nieuwe geloofsovertuiging brachten kan geenszins aangenomen worden.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Dat verzoeker zich op een dermate ongenueanceerde en stereotiepe wijze uitliet over de islam, getuigt opnieuw in het geheel niet van een doorleefd, oprecht, ernstig, geloofwaardig bekeringsproces dat is ingegeven vanuit een persoonlijke, intrinsieke en diepgewortelde overtuiging.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Wanneer u nogmaals wordt aangemoedigd om meer te vertellen over uw bekeringsproces behalve het feit dat u opmerkte dat Arabo lief was, antwoordt u dat u in 1395 meer contact begon te hebben, u zag hoe ze hun God aanbidden, hoe ze vergeven en hun bezittingen delen en dat dat u aantrok (CGVS H. (...), p. 15). Wederom wordt u aangemoedigd om meer uitleg te geven hoe u hun godsdienst beter leerde kennen, verklaart u dat u het boek ontving in 1395 en u het begon te lezen (CGVS H. (...), p. 15). Nadien ging u naar hun kerk want u bleef zoeken naar de reden waarom ze iedereen liefhebben en God in hun hart hebben (CGVS H. (...), p. 15). Volgens u werd elke gebeurtenis vergeleken met een stukje uit het boek. Arabo vertelde u over bescheidenheid en hij leerde u dat u lief moest zijn voor iedereen. Zijn voorbeelden brachten u mentale rust (CGVS H. (...), p. 15). Wanneer u gevraagd wordt om specifiek te zijn en in welke maand u meer contact kreeg met Arabo, antwoordt dat het meeste contact in 1396 was, toen u naar de kerk ging (CGVS H. (...), p. 15). Plots verklaart u dat u het boek kreeg in 1396, misschien in het midden van de vierde of de vijfde maand. U verklaart nu ook dat u meer contact had rond de derde of vierde maand van het jaar 1396 (juli-augustus 2017) (CGVS H. (...), p. 15). Ook verklaart u het boek eerst te hebben ontvangen en dan naar de huiskerk te zijn geweest, terwijl u enkele vragen later verklaart eerst naar de huiskerk te zijn geweest en later pas het boek te hebben ontvangen (CGVS H. (...), p. 15). Dat u er niet in slaagt consistente en aannemelijke verklaringen weer te geven en deze te situeren in de tijd, doet ernstig twijfelen aan uw relaas. Wanneer u voor de zoveelste keer

aangemoedigd wordt om te vertellen welke gesprekken jullie hadden voor u de Bijbel kreeg en haalt u nogmaals aan dat u vragen had rond zijn gedrag, hoe lief hij was voor anderen en iedereen goed behandelde (CGVS H. (...), p. 15). Het is opvallend dat u telkens in herhaling valt en u verschillende malen moet worden aangemoedigd om uw bekeringsproces uit de doeken te doen. Uw onvermogen om op concrete wijze aan te geven hoe de gesprekken met Arabo verliepen en wat er concreet verteld werd komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.”

Verzoekende partijen slagen er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan de voormelde inconsistenties in verzoekers gezegden. Door aan te geven dat verzoeker en Arabo en diens vrienden meer contact begonnen te krijgen in 1395, dat zij het meeste contacten hadden in 1396, dat hun veelvuldige contacten begonnen met de vieringen in de huiskerk en dus aanvingen rond de derde maand van 1396, alsmede door te poneren dat verzoeker diens bijbel ontving na en ter gelegenheid van zijn eerste bezoek aan de huiskerk in kwestie, heffen verzoekende partijen deze inconsistenties namelijk hoegenaamd niet op. Integendeel versterken zij hiermee de gedane vaststellingen dienaangaande. Initieel gaf verzoeker aan dat hij de bijbel reeds ontving in 1395 en dus vooraleer hij een huiskerk begon te bezoeken. Nadien beweerde hij dat hij dit boek kreeg in 1396, misschien in het midden van de vierde of de vijfde maand. Heden beweert hij dan weer dat hij de bijbel kreeg ter gelegenheid van en na zijn eerste huiskerkbezoek, dat hij situeert in de derde maand van 1396. Dat verzoeker meermaals dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt over het ogenblik waarop hij een bijbel zou hebben gekregen en de situering in de tijd van deze gebeurtenis ten aanzien van de aanvang van zijn huiskerkbezoeken, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde bekering.

Voor het overige vergenoegen verzoekende partijen zich inzake de voormelde motieven tot een loutere herhaling en bevestiging van verzoekers eerder afgelegde verklaringen en tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen die het CGVS hieraan verbindt. Hiermee doen zij geenszins afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen dienaangaande. De Raad treedt verweerder in deze vaststellingen bij en is van oordeel dat het opvallend is dat verzoeker steevast in herhaling viel, verschillende malen moest worden aangemoedigd om zijn bekeringsproces uit de doeken te doen en kennelijk niet bij machte bleek om op concrete wijze aan te geven hoe zijn verdere gesprekken met de Armeense studenten precies verliepen, wat er concreet verteld werd en wat hem er *in concreto* en in persoon toe bracht de ingrijpende beslissing te nemen om zich te bekeren tot het christendom.

Gelet op het voorgaande, wordt inzake verzoekers vermeende bekering in de bestreden beslissingen terecht geconcludeerd:

“Uw verklaringen aangaande uw bekering zijn zeer algemeen en geven geenszins de indruk van een diepgaande geloofsovertuiging. Indien u daadwerkelijk de ingrijpende stap zet om een nieuwe geloofsovertuiging aan te nemen kan er verwacht worden dat u aan de hand van doorleefde verklaringen uw keuze kan uiteenzetten en dat u zich niet moet beperken tot zeer oppervlakkige uitspraken die op iedereen van toepassing kunnen zijn. De vaststelling dat u noch over de kennis beschikte noch uw innerlijke reflecties kunt weergeven die aan een bekering voorafgaan doen zeer sterk twijfelen aan uw voorstelling dat u zich in Iran bekeerde.”

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze vastgesteld dat verzoeker over deze beweerde bekering frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Verder legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u christen werd. Zo verklaart u tijdens het begin van het persoonlijk onderhoud dat u christen bent sinds de derde of vierde maand van 1396 (juni-juli 2017) (CGVS H. (...), p. 5). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) d.d. 27.09.2019 haalt u aan dat u protestant bent sinds de derde maand van 1396 (juni 2017) (Verklaring DVZ, vraag 9). Nochtans verklaart u later tijdens het persoonlijk onderhoud christen te zijn sinds de 7de maand van 1396 aangezien u op dat moment mocht waarnemen hoe een gebed u genas en ervoor zorgde dat u toch naar de competitie kon gaan in Hongarije (CGVS H. (...), p. 13-14). Deze genezing en gebed zorgden ervoor dat u echt uw hart aan Christus kon geven en u in het christendom begon te geloven (CGVS H. (...), p. 13-14). Deze tegenstrijdigheid over het belangrijkste ijkpunt in uw bekeringsproces neemt verder het geloof in toetreding tot het christendom weg.”

Verzoekende partijen slagen er geenszins in om deze motieven te ontcrachten. Zijn voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoeker tracht aan te brengen. Dat een bekering een proces is dat geleidelijk verloopt, staat er verder geenszins aan in de weg dat van verzoeker mocht worden verwacht dat hij over het moment waarop hij zichzelf daadwerkelijk als bekeerd beschouwde, te meer nu dit een specifieke gebeurtenis en ijkpunt zou zijn geweest, coherente en eensluidende verklaringen zou afleggen. Dat hij hierover desalniettemin dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan zijn beweerde bekering.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Bovendien kan u niet meer aanhalen welk gebed ze voor u gebeden hebben (CGVS H. (...), p. 13). U weet wel dat het gebed u rust gaf en u de volgende dag terug kon opstaan. Het gaf u een goed gevoel aangezien u terug aan de competitie zou kunnen deelnemen (CGVS H. (...), p. 13). Indien dit gebed en haar genezende werking u daadwerkelijk de stap tot het christendom deden zetten zou dit gebed u bijgebleven mogen zijn. Dat dit niet het geval is schaadt andermaal het geloof in uw bekering.”

Verzoekende partijen trachten verzoekers voormelde onwetendheid ten onrechte te vergoelijken en te minimaliseren. Ook indien hij ziek was kon, te meer nu aangenomen en verwacht kon worden dat hij zich, zo hij nadien niet (meer) wist welk gebed hem zou hebben genezen, over dit cruciale gebed in zijn bekeringsproces zou hebben geïnformeerd bij de Armeense studenten doorheen hun verdere, veelvuldige contacten, worden verwacht dat verzoeker bij machte zou zijn om aan te geven welk gebed de bepalende factor voor zijn zelfverklaarde bekering zou hebben gevormd.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Dat u zich niet werkelijk tot het christendom bekeerde in Iran wordt verder ook bevestigd doordat u tegenstrijdig bent over uw kerkbezoeken in Iran. Zo verklaart u op het CGVS dat u vanaf de vierde maand van 1396 tot de achtste maand van 1396 eigenlijk slechts vijf keer naar de huiskerk bent geweest aangezien u in die periode bezig was met de voorbereidingen voor de competities (CGVS H. (...), p. 17), terwijl u bij de DVZ d.d. 27.09.2019 aanhaalde elke zondag deel te nemen aan de vieringen in Teheran en Lavasan (vragenlijst CGVS, vraag 5).”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat het genoteerde in de vragenlijst zou berusten op een misverstand of foute vertaling, kan immers hoegenaamd niet worden gevolgd. Verzoeker ontving immers een kopie van zijn vragenlijst, zijn advocaat maakte hierover een aantal opmerkingen over aan het CGVS en ook verzoeker formuleerde hierover de nodige opmerkingen tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p.3). Nergens maakte verzoeker daarbij melding van het beweerd misverstand of de beweerd fout in de vertaling. Bovendien zijn de voormelde verklaringen van verzoeker, zoals opgenomen in de vragenlijst, duidelijk, niet mis te verstaan en niet voor interpretatie vatbaar. Hij gaf er spontaan en in duidelijke bewoordingen aan dat hij elke zondag deelnam aan de vieringen van de huiskerk. Derhalve kunnen het beweerd misverstand en/of de vermeende vertaalfout niet worden aangenomen. Aldus legde verzoeker, die bevestigd bij het CGVS te hebben verklaard dat hij van de vierde tot de achtste maand van 1396 slechts vijf keren naar de huiskerk ging, weldegelijk en kennelijk tegenstrijdige verklaringen af aangaande zijn voorgehouden huiskerkbezoeken in Iran.

De geloofwaardigheid van verzoekers vermeende huiskerkbezoeken in Iran wordt bovendien nog op ernstige wijze verder ondermijnd doordat hij hierover ook op andere vlakken gebrekkige verklaringen aflegde. Uit de verklaringen die verzoekende partijen in dit kader *nota bene* zelf citeren in het voorliggende verzoekschrift, blijkt immers dat verzoeker niet bij machte bleek om aan te geven wie de huiskerk had opgericht en in wiens woning deze werd gehouden. Eveneens legde verzoeker vage en incoherente verklaringen af inzake de andere aanwezigen bij zijn eerste huiskerkbezoek, en dit ondanks dat het een kleine huiskerk betrof. Initieel gaf hij aan: *“Eerste keer dat we naar de kerk gingen waren we met 5”*. Later gaf hij inzake de andere aanwezigen echter aan: *“Arabo, Sevada, en Armin, en er waren nog 5 anderen die ik helemaal niet kenden”*. Vervolgens voegde hij toe: *“Mustafa en Mohammed. Ik weet niet of dat hun echte naam was, maar die 2 kende ik helemaal niet”*.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Bovendien haalt u zelf aan dat u op het moment van het “genezingsgebed” weinig kennis had van het christendom omdat het in Iran niet mogelijk is, maar u wel echt in uw hart christen wou worden (CGVS H. (...), p. 19). Gevraagd waarom u Jezus in uw hart heeft toegelaten ondanks de weinige kennis, dan haalt u aan dat het de wil van God was en u dat besefte, daarom besloot u uw hart te geven aan Jezus (CGVS H. (...), p. 19). Deze vaststelling roept zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, wat uit uw verklaring niet het geval blijkt te zijn. De vaststelling dat u op het moment van uw bekering nauwelijks kennis van uw nieuwgekozen religie had, geen ervaring met de beleving van dit geloof had, of de tijd genomen had om deze nieuwe geloofsovertuiging echt te laten doordringen toont duidelijk de bedrieglijkheid van uw voorgehouden bekering aan.”

Verzoekende partijen slagen er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij beperken zich er immers toe deze motieven eenvoudigweg te ontkennen en tegen te spreken. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker, zonder de

nodige kennis ter zake, zou hebben beslist om zijn hart aan Jezus te geven en zich te bekeren. Noch minder aannemelijk is het in dit kader overigens dat verzoeker reeds enkele maanden eerder zou hebben besloten om een huiskerk te bezoeken. Gelet op het ernstige risico dat in Iran gepaard gaat met het bezoeken van dergelijke huiskerken, risico waarop verzoekende partijen in het verzoekschrift zelf nadrukkelijk en uitgebreid de aandacht vestigen, is het geheel niet geloofwaardig dat verzoeker, in weerwil van zijn kennelijke onwetendheid inzake deze religie en ondanks dat hij zichzelf op dat moment nog niet als christen of bekeerd beschouwde, louter vanuit een vage interesse een huiskerk zou zijn beginnen frequenteren.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Verder haalt u ook uw aanhouding en schorsing aan wegens het afspelen van christelijke muziek tijdens één van uw competities in Cyprus. Ter staving van uw schorsing legt u een document voor. Dit document, opgesteld door de Iraanse tuchtcommissie spreekt echter over niet-islamitisch gedrag wegens de competities in Hongarije en Cyprus. Het document haalt nergens aan dat u christelijke muziek heeft afgespeeld tijdens de competitie in Cyprus. Integendeel, het haalt ook de competitie in Hongarije aan. Volgens uw eigen verklaringen werd u ook berispt voor uw korte broeken, het coachen van Armeense dames in uw club, het nemen van foto’s met dames en werd u beschuldigd van seksuele relaties met deze dames (CGVS H. (...), p. 17; CGVS vragenlijst, vraag 3.1; opmerkingen advocaat d.d. 26.10.2020 bijlage 19). Tijdens het persoonlijk onderhoud toont u een flashdrive die een filmpje bevat waar er inderdaad christelijke muziek te horen is. Dit filmpje is ook op YouTube terug te vinden. Echter wanneer u wordt gevraagd welk liedje of band dit is, moet u het antwoord schuldig blijven aangezien u verschillende liedjes op google hebt gezocht en dit liedje gekozen hebt omdat het goed paste bij het bodybuilden (CGVS H. (...), p. 20). Dat u bovendien besloot om tijdens de competitie bodybuilding in Cyprus christelijke muziek af te spelen is weinig geloofwaardig. Zeker aangezien uw verklaring dat u wist dat er beneden aan het podium een agent van Herasat aanwezig was (CGVS H. (...), p. 19). Desalniettemin besloot u toch uw zelfgekozen christelijk liedje af te spelen tijdens uw competitie. Dat u dit wou doen omdat u dankzij het christendom kon deelnemen aan de wedstrijden de maand daarvoor in Hongarije en u aan uzelf beloofde een goede vertegenwoordiger en promotor te zijn van het christendom, ook al wist u van het gevaar af, is absurd (CGVS H. (...), p. 19-20). Uw voorstelling dat u het door u gekende gevaar trotseerde om het christendom te promoten staat in schrik contrast met uw reactie op de berisping en sanctie. U verklaart immers zelfs dat u vervolgens maandenlang afstand nam van het christendom uit angst voor de autoriteiten (CGVS H. (...), p.17,18). Beide reacties vallen niet met elkaar te rijmen. Verder moet er getwijfeld worden aan de authenticiteit van de opname. Het filmpje werd immers pas geüpload op YouTube op 06.09.2019, een half jaar na uw verzoek om internationale bescherming. De muziek kan gemakkelijk achteraf aan dit filmpje toegevoegd zijn , zeker aangezien er nergens achtergrondlawaai te horen is. Bijgevolg kan de opname geenszins als een indicatie voor uw bekering beschouwd worden of kan er aangenomen dat derden er louter op basis van dit filmpje dat slechts 106 keer bekeken werd in uw hoofde een bekering zouden veronderstellen.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door eenvoudigweg aan te geven dat verzoeker al het mogelijke deed om aan te tonen dat hij werd geschorst, te poneren dat het vaststaat dat hij werd geschorst en aan te geven dat het er niet toe zou doen waarom hij precies werd geschorst, doen zijn aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen geenszins afbreuk. Uit deze vaststellingen blijkt genoegzaam dat de documenten die verzoekende partijen neerlegden ter staving van de bewering dat verzoeker omwille van het afspelen van christelijke muziek tijdens de competitie in Cyprus zou zijn geschorst deze bewering niet kunnen onderbouwen. De vaststellingen inzake het ter staving van dit gegeven neergelegde filmpje, laten verzoekende partijen bovendien geheel onverlet. Eveneens laten zij de vaststelling geheel ongemoeid dat verzoeker niet eens kon aangeven welk liedje en welke band het betrof. Dat verzoeker zou zijn geschorst omwille van het afspelen van christelijke muziek, kan aldus niet worden aangenomen. Dit geldt nog des te meer nu het, omwille van de voormelde redenen, manifest onaannemelijk is dat verzoeker zou hebben besloten deze muziek af te spelen hoewel hij wist dat er aan het podium een agent van de Herasat aanwezig was. Dat verzoekende partijen in dit kader aangeven dat verzoeker niet had gedacht dat het spelen van de betreffende muziek zulke gevolge zou kunnen hebben, ontbeert bovendien iedere ernst. Dat verzoekende partijen aldus kennelijk ten onrechte beweerden dat verzoeker omwille van het afspelen van christelijke muziek zou zijn gearresteerd en geschorst, laat niet toe om aan deze schorsing *an sich* nog maar enig geloof te hechten. Zelfs indien hieraan toch enig geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat zij niet aantonen of aannemelijk maken dat zij daardoor heden ten dage nog in de verhoogde of negatieve aandacht van hun autoriteiten zouden staan of zouden riskeren te worden geviseerd of vervolgd. Deze autoriteiten lieten verzoeker immers reeds na enkele dagen vrij en de schorsing van verzoeker werd opgeheven. Bovendien dateren deze gebeurtenissen reeds van een aantal jaren geleden. Voorts haalden en halen

verzoekende partijen geen verdere, al dan niet ernstige, aan deze arrestatie en schorsing verbonden feiten of problemen aan.

Het voorgaande klemt nog des te meer nu in de bestreden beslissingen met recht wordt gemotiveerd:

“Evenzeer is het heel opmerkelijk dat u verklaart dat uw vrouw in Iran op de hoogte kwam van uw bekering (CGVS H. (...), p. 6). Terwijl uw vrouw verklaart niet op de hoogte te zijn geweest in Iran van uw bekering (CGVS B. (...), p.8,10). Wanneer u opnieuw wordt gevraagd sinds wanneer uw vrouw nu op de hoogte is van uw bekering stelt u uw verklaringen bij en antwoordt u dat ze het wel een beetje wist in Iran, maar u het probeerde te verbergen en dat ze het eigenlijk volledig te weten is gekomen in België (CGVS H. (...), p. 6). Deze laatste uitspraak valt dan weer op geen enkele wijze te rijmen met uw eerdere bewering dat u uw echtgenote in Iran probeerde te bekeren maar dat zij zich ertegen verzette en dat ze in Iran niet blij was dat u een christen was (CGVS H. (...), p. 6). Deze flagrante tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielmotief. Verder is het frappant dat u verklaart dat u uw bekering voor uw vrouw wou verbergen, maar u dan wel Arabo naar uw huis laat komen om te bidden voor uw vrouw (CGVS H. (...), p. 8). U zegt zelf dat u niet zeker wist of uw vrouw op de hoogte was van uw bekering in Iran (CGVS H. (...), p. 7). Dat u tot op vandaag niet weet of uw vrouw nu eigenlijk al afwist van uw bekering in Iran of niet is verbazingwekkend.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Verzoekers voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en op meerdere vlakken en herhaald en manifest met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoekende partijen *post factum* trachten aan te brengen. Dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde en onwetend bleek over de vraag of verzoekster in Iran al dan niet op de hoogte was van zijn bekering, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan dit beweerde asielmotief.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Sterker nog, zo blijkt ook dat tot op vandaag uw vrouw geen idee heeft van hoe en wanneer u nu eigenlijk bekeerd bent, hoe u in aanraking kwam met het christendom en wie u overtuigd heeft (CGVS B. (...), p. 11). Dat u in België deze zaken nog nooit met uw vrouw besproken heeft, doet uw geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komen. Te meer uw vrouw haar bekering aan de uwe ontleent. Daar u uw vrouw in België het christendom binnenleidde kan er wel degelijk verwacht worden dat jullie onderling uw bekeringsproces uitgebreid besproken hebben (CGVS H. (...), p. 6).”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat verzoekster aanvankelijk boos en gekwetst zou zijn geweest, kan namelijk hoegenaamd niet verklaren waarom verzoekende partijen het nadien, nadat zij hun land hebben verlaten, toekwamen in België, beiden een kerk bezochten en alhier een verzoek om internationale bescherming indienden op grond van hun beider bekering, niet terdege zouden hebben gehad over verzoekers bekering.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de vermeende bekering en huiskerkbezoeken van verzoeker in Iran, aan de concrete, beweerdelijk hieruit voortgesproten problemen en aan de vrees die verzoekende partijen op grond hiervan formuleren. Aldus wordt in de bestreden beslissingen terecht geconcludeerd:

“Op basis van het geheel van hierboven aangehaalde argumenten moet er besloten worden dat er aan uw bekering tot het christendom in Iran geen geloof kan worden gehecht.”

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen eveneens met recht gemotiveerd:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht ondermijnt bovendien volledig het geloof in uw oprecht religieus engagement na aankomst in België, ter staving waarvan u een attest van de Red Rocks church en een attest van de Iraanse kerk te Brussel neerlegt, een doopcertificaat en verschillende foto's. Zo vermeldt Red Rocks Church dat jullie sinds juli 2019 daar naar de kerk gaan en de Iraanse kerk te Brussel vermeldt dat jullie één keer zijn geweest. Gezien deze kerkbezoek van u en uw echtgenote een voortzetting is van uw ongeloofwaardige bekering in Iran moet er besloten worden dat jullie omwille van opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief zijn in een kerk. Dat jullie af en toe naar de kerk gaan en er gedoopt zijn toont op zich immers de oprechtheid van jullie bekering niet aan, noch kan er aangenomen worden dat jullie louter omwille van jullie kerkgang in België als bekeerlingen zullen beschouwd worden bij terugkeer naar Iran.”

De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoekende partijen blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegden omtrent de beweerde bekering van verzoeker en de hieruit voortgesproten problemen en verzoeksters bekering zou zijn voortgesproten uit

de bekering van en zou zijn geschied door toedoen van verzoeker, de religieuze activiteiten in België en op de sociale media vanwege verzoekende partijen klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van het relaas van verzoekende partijen inzake de bekering en problemen van verzoeker en de hoger gedane vaststellingen, oordeelt de Raad dat de religieuze activiteiten in Europa en op de sociale media van verzoekende partijen een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Ook de getuigenis bij het verzoekschrift kan niet tot een ander oordeel leiden. Vooreerst is deze opgesteld in bijzonder algemene bewoordingen en wordt hierin slechts aangegeven dat de opsteller ervan verzoekende partijen ervan zou hebben overtuigd het christendom te leren kennen en hen in kennis stelde van de bijbel. Hoe dan ook dient ten aanzien van zowel dit stuk als de overige, reeds eerder door verzoekende partijen en ter staving van hun religieuze engagement en activiteiten neergelegde documenten en stukken, te worden opgemerkt dat deze een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen en werden opgesteld op vraag van verzoekende partijen en met het oogmerk om deze aan te wenden in het kader van hun voorliggende verzoek om internationale bescherming. Bovendien gaan deze uit van personen die een band met verzoekende partijen vertonen en die het zichzelf kennelijk tot taak hebben aangemeten om verzoekende partijen bij te staan in hun betrachtingen om internationale bescherming en/of een verblijfsstatus in België te bekomen. Hoe dan ook kan aan dergelijke stukken hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden toegekend, met name om een intrinsiek geloofwaardig relaas en geloofwaardige bekering kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om te besluiten tot een geloofwaardig relaas en geloofwaardige vrees en bekering. De neergelegde stukken vormen hoogstens een bewijs van het religieuze engagement en de religieuze activiteiten van verzoekende partijen in België en op de sociale media. Zij kunnen echter geenszins uitsluitel bieden over de vraag of en vermogen derhalve niet aan te tonen dat deze aanwezigheid en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Dat dit in hoofde van verzoekende partijen het geval zou zijn, kan *in casu* en gelet op de hoger gedane vaststellingen in het geheel niet worden aangenomen.

Dit geldt nog des te meer nu in de bestreden beslissingen terecht wordt gemotiveerd:

“Dat u en uw vrouw omwille van opportunistische redenen actief zijn in de kerk wordt versterkt door jullie eigen verklaringen. Zo stelt u dat uw vrouw initieel geen interesse had in het christendom. Volgens uw verklaringen probeerde u haar te laten bekeren in Iran, maar zij verzette zich ertegen. Het was pas nadat zij naar hier was gekomen dat zij ook besloot christen te worden en ze wel geïnteresseerd raakte. In Iran was ze niet blij dat ik christen was, ze was er tegen, zo zegt u (CGVS H. (...), p. 6). Ook dit wordt bevestigd door uw vrouw B. (...). Zij verklaart dat ze heel boos werd toen zij te weten kwam dat u bekeerd was naar het christendom en dat ze veel grove woorden tegen u gebruikt heeft (CGVS B. (...), p. 5-6). Het is dan op zijn minst wel verbazend te noemen dat hoewel u er al die tijd niet in slaagde in Iran, uw vrouw vanaf dag één u vergezelde en mee ging naar de kerk in België. Volgens de verklaringen van uw vrouw gingen jullie enkele dagen na het telefoongesprek op 03.03.2019 al naar het Christian Center (CGVS B. (...), p. 8). Wanneer aan uw vrouw wordt gevraagd waarom zij besloot om mee te gaan naar de kerkvieringen, antwoordt zij dat zij zich er in Iran vooral tegen kante omdat er een bekering met executie wordt bestraft (CGVS B. (...), p. 8). Ze verklaart verder dat ze de weg misschien heeft bewandeld omdat het door Jezus bepaald was en haar ogen geopend werden (CGVS B. (...), p. 8). Dergelijke oppervlakkige repliek volstaat echter niet. Uw vrouw is op het ene moment razend toen ze weten kwam dat u zich bekeerd had tot het christendom en enkele dagen later gaat ze zelf mee naar het Christian Center. Dat uw vrouw haar beweegredenen om naar de Iraanse kerk te Waterloo te gaan waardoor ze ook ondergedompeld raakte in het christendom niet geloofwaardig uiteen kan zetten geeft andermaal blijk van achterliggende opportunistische redenen.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ook en net indien haar initiële weerstand te wijten was aan de zware gevolgen die in Iran met een bekering gepaard kunnen gaan, is het namelijk totaal niet geloofwaardig dat verzoekster iedere weerstand tegen een bekering op slechts enkele dagen liet vallen en verzoeker, louter omdat zij hem vertrouwde, in België reeds vanaf dag één vergezelde naar de kerk. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster zelf daarbij niet bij machte bleek om aan te geven wat haar ertoe aanzette om te beslissen om verzoeker te vergezellen en daarbij verviel in de vage bewering dat die misschien door Jezus bepaald was en dat haar ogen geopend werden. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een dergelijke beslissing, zeker gelet op haar recente vertrek uit een islamitisch land waarin zulke beslissing niet aanvaardbaar is, gepaard zou zijn gegaan met de nodige (zelf)reflectie en studie en dat verzoekster zou kunnen aangeven wat haar ertoe aanzette om dermate kort na aankomst en dermate plotsklaps de ingrijpende en levensbepalende keuze te maken om het christendom te beginnen volgen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing in het kader van het voorgaande met reden aangegeven:

“Bijkomstig moet er ook opgemerkt worden dat jullie zich lieten dopen op 12 mei 2019, amper twee maanden na jullie eerste kerkbezoek in België (CGVS B. (...), p. 8,12). Hier kwam geen enkele voorbereiding bij kijken. Jullie volgden slechts online bijeenkomsten via een applicatie (CGVS B. (...), p. 12). Echter weet u niet de naam van de kerk waar jullie zich lieten dopen omdat u nooit eerder naar die kerk bent geweest (CGVS H. (...), p. 21). Dat u zich dermate snel liet dopen door zuster Helen uit Duitsland in een kerk die jullie niet eerder frequenteerde, zonder voorbereiding, slechts twee maanden na jullie aankomst in België, toont aan dat jullie haastig te werk zijn gegaan (CGVS H. (...), p. 21). U geeft zelf aan dat jullie in die periode niet meer naar het Christian Center gingen en het via zuster Helen mogelijk was om snel gedoopt te worden (CGVS H. (...), p. 21). Dat uw vrouw zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst en jullie dusdanig overtuigd waren om zich te laten dopen, zonder zich te verdiepen in de Bijbel en het christendom zelf, roept tevens zeer ernstige vraagtekens op. Jullie gingen op dat moment zelfs al niet meer naar het Christian Center (CGVS H. (...), p. 21) en volgens de verklaringen van uw vrouw gingen jullie ‘soms regelmatig, soms minder’ door de afstand en aangezien jullie afhankelijk waren van nonkel H. (...) (CGVS B. (...), p. 12). Uw drang om zich zo snel mogelijk te laten dopen zonder gedegen basis van het geloof dat u beweert aan te nemen en zonder deel uit te maken van een kerkgemeenschap getuigt andermaal van opportunistisch gedrag met als enig doel internationale bescherming te bekomen. Dat u een doop als zeer eenvoudig voorstelt doet sterk afbreuk aan uw eigen intrinsieke motivatie tot bekering en het dopen.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Integendeel leggen zij in dit kader verklaringen af die het opportunistische en onoprechte karakter van hun doopsel enkel verder onderstrepen. Opnieuw schilderen zij het doopsel, nochtans een fundamenteel sacrament in het christendom en het bepalende moment dat de toetreding tot dit geloof en de christelijke gemeenschap behelst, af als iets eenvoudig en vrijblijvend waar zij aangeven dat het niet vereist is om een grondige kennis te hebben van het christendom om te worden gedoopt. Uit de voorgaande verklaringen blijkt genoegzaam dat verzoekende partijen bijzonder overhaast tewerk gingen om zich te laten dopen, dat zij dit deden zonder de nodige, grondige voorbereiding, zonder de nodige verdieping in de bijbel of het christelijke geloof en zonder deel uit te maken van een kerkgemeenschap. Uit de voormelde, door hen geschetste gang van zaken en verklaringen blijkt duidelijk dat hun doopsel niet is ingeven vanuit een intrinsieke, oprechte en diepgewortelde geloofsovertuiging doch wel vanuit loutere, kennelijk opportunistische overwegingen.

Mede gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissingen eveneens met recht gemotiveerd:

“Gelet op het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk en oprecht bekeerd bent tot het protestantisme en het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw (beweerde) bekering heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieus getinte bijdragen op uw Facebookaccount te verwijderen. Uit uw religieus geladen Facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. In dit verband kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Uit de beschikbare informatie blijkt in dit verband dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren. Gegeven het feit dat u en uw vrouw B. (...) jullie bekering tot het christendom en de hieraan gekoppelde vervolging door de Iraanse autoriteiten niet aannemelijk hebben gemaakt en jullie de oprechtheid van de bekering in België tevens niet aannemelijk hebben gemaakt, kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat u en/of B (...), in die mate in de kijker zouden hebben gelopen dat jullie hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade. De informatie waarop het Commissariaatgeneraal zich baseert, is toegevoegd aan uw administratief dossier.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. In zoverre verzoekende partijen in dit kader laten uitschijnen dat hun rechten van verdediging zouden zijn geschonden omdat één van de in de door verweerder gehanteerde landeninformatie geciteerde voetnoten door hen niet kon worden teruggevonden via de aangehaalde URL, dient te worden opgemerkt dat dit niet kan worden gevolgd. Verzoekende partijen tonen in dit kader immers vooreerst niet aan dat zij het betreffende rapport van DFAT niet op andere wijze konden bekomen via de website waarvan zij een afdruk weergeven. Evenmin tonen zij aan dat dit rapport, gezien zij beschikten over de titel en de datum, door hen niet kon worden teruggevonden via een eenvoudige zoekopdracht op het

internet. Voorts kan uit het loutere gegeven dat de weergegeven URL niet (meer) werkt niet zonder meer worden afgeleid dat de informatie die op basis hiervan is opgesteld foutief zou zijn en tonen verzoekende partijen dit laatste op generlei wijze aan. Zij brengen immers geen informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hetgeen er wordt aangegeven in de voorliggende landeninformatie foutief zou zijn. Integendeel hanteren en citeren verzoekende partijen zelf informatie die met de informatie van verweerder overeenstemt en die hiermee voor het overige volledig in lijn ligt. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie, zoals opgenomen in het administratief dossier en zoals bij het verzoekschrift gevoegd, blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken blijkens het geheel van de voormelde landeninformatie over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Personen die in het buitenland en in het kader van een verzoek om internationale bescherming beweren zich te hebben bekeerd, die terugkeren naar Iran en die aldaar geen verdere christelijke activiteiten of bekerings- of evangeliseringsactiviteiten hebben riskeren over het algemeen geen problemen. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zouden zijn bekeerd tot het christendom, er kan evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat zij in dit kader ten berde brachten, zij reiken niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van hun activiteiten in België en op de sociale media en zij maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten zouden staan. Verder weerleggen verzoekende partijen de terechte vaststelling niet dat er *in casu*, gelet op de hoger gedane vaststellingen en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van hun activiteiten in België en op de sociale media, redelijkerwijze van hen mag worden verwacht zij voorafgaand aan een terugkeer deze activiteiten staken en de betreffende inhoud van hun sociale media verwijderden.

De overige, reeds eerder door verzoekende partijen neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens in het geheel niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien verzoekende partijen deze in het geheel niet weerleggen of betwisten, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"De overige voorgelegde documenten die nog niet eerder werden besproken wijzigen voorgaande conclusie niet. Jullie identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door jullie paspoorten, kopieën van jullie shenasnamehs, jullie melikaarten, staan immers niet ter discussie. Uw vergunningen, certificaten en foto's van de bodybuilding bevestigen uw werk als coach bodybuilden zonder dat ze uw verklaringen over uw bekering kunnen onderschrijven."

Ook de WhatsApp-conversatie met verzoekers broer, die verzoekende partijen als nieuw element neerleggen door middel van een aanvullende nota, kan geenszins afbreuk doen aan het voorgaande. Aan deze conversatie kan namelijk niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Vooreerst zijn dergelijke afdrucken eenvoudigweg vatbaar voor manipulatie en kunnen deze simpelweg worden bewerkt. Bovendien kan zulke conversatie eenvoudigweg in scène worden gezet en op aanvraag zijn geschied. Dit geldt *in casu* nog des te meer nu de gesprekspartner in de conversatie in kwestie verzoekers broer betreft. Gelet op de nauwe familiale band tussen deze persoon en verzoeker, kan deze persoon geenszins als objectieve en betrouwbare bron worden beschouwd en kan aan diens beweringen niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

De overige door verzoekende partijen aangehaalde nieuwe elementen, en de ter staving hiervan en door middel van een aanvullende nota neergelegde stukken, zijn evenmin van zulke aard dat zij afbreuk zouden kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen of anderszins zouden kunnen leiden tot de toekenning van internationale bescherming in hoofde van verzoekende partijen.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat het iedere ernst ontbeert en kennelijk afbreuk doet aan zowel de oprechtheid van verzoekers deelname aan de betreffende demonstratie als de geloofwaardigheid van het gegeven dat verzoekende partijen daardoor ook maar iets zouden dienen te vrezen dat verzoekende partijen van de organisatie en de deelname van verzoeker aan deze demonstratie in het

verzoekschrift niet de minste melding maakten. Nochtans dateert de aanvraag voor deze demonstratie van meer dan een week van voor de indiening van het verzoekschrift en vond deze demonstratie vier dagen voordat het verzoekschrift werd ingediend plaats. Dat verzoekende partijen, hoewel deze demonstratie dateert van medio mei 2021, dit gegeven slechts aanvoeren en staven voor de Raad in oktober 2021, doet daarenboven nog verder afbreuk aan de oprechtheid van verzoeker bij deze bijeenkomst en de geloofwaardigheid van het gegeven dat verzoekende partijen op grond hiervan nood zouden hebben aan internationale bescherming. Bovendien is het in dit kader bijzonder frappant dat verzoeker voorheen nooit melding maakte van enig politiek engagement of activisme, om vervolgens, dit nadat hij een negatieve beslissing van verweerder ontving, plots politiek actief te worden. Daarenboven maakt hij slechts gewag van één enkele activiteit, die plaatsvond in de beroepstermijn voor het indienen van het onderhavige beroep, en blijkt uit niets dat hij sedertdien nog enig politiek engagement of activisme zou hebben ontplooid. Waar verzoekende partijen doen gelden dat verzoeker samen met twee anderen, waaronder de heer E., de betreffende bijeenkomst voor het kabinet van Sammy Mahdi zou hebben georganiseerd, dient verder te worden opgemerkt dat zulks uit de neergelegde stukken niet kan worden afgeleid. Nergens wordt verzoeker in deze stukken bij naam genoemd. Enkel de heer E. wordt hierin als organisator vermeld. Dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat verzoekers bijdrage bij en deelname aan de bijeenkomst in kwestie, gelet op het voorgaande, kennelijk zijn ingegeven vanuit opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden in het kader van zijn voorliggende beroepsprocedure. Daarenboven waren deze activiteiten, zoals genoegzaam blijkt uit de ter staving hiervan neergelegde stukken, kleinschalig van aard, hetgeen het niet aannemelijk maakt dat de Iraanse autoriteiten hieraan aandacht zouden hebben besteed of hiervan op de hoogte zouden zijn. In dit kader blijkt uit de ter staving van deze activiteiten neergelegde stukken en de stukken die moeten aantonen dat deze activiteiten werden gedeeld online en op de sociale media verder op generlei wijze dat de Iraanse autoriteiten van deze activiteiten op de hoogte zouden zijn. Hoe zulks zou kunnen worden afgeleid uit de neerlegging van een telefoonnummer met foto, kan immers in het geheel niet worden ingezien. Dat de heer E. een oproep zou hebben ontvangen, dan nog van een gsm-nummer, kan, te meer nu zulke oproep eenvoudigweg in scene kan worden gezet, geenszins volstaan om aan te tonen dat deze oproep daadwerkelijk zou zijn uitgegaan van een persoon die die verzoeker zou wensen te (laten) viseren. Evenmin kan de vaststelling dat over de voormelde demonstratie een aantal berichten werden gedeeld online en op de sociale media volstaan om aan te tonen dat de Iraanse autoriteiten van deze activiteiten op de hoogte zouden zijn. Dit geldt nog des te meer nu uit de neergelegde stukken blijkt dat deze berichten slechts in beperkte mate werden gedeeld en bekeken en nu verzoeker nergens in deze stukken bij naam wordt genoemd.

Zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat de Iraanse autoriteiten van verzoekers voormelde activiteiten op de hoogte zouden zijn, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten ook voor hen duidelijk is. Daarenboven blijkt uit de uiteenzetting die verzoekende partijen dienaangaande doen in hun aanvullende nota en uit de ter staving hiervan neergelegde stukken in het geheel niet dat de activiteiten van de betrokkenen tot doel zouden hebben gehad om kritiek te uiten op het Iraanse regime en/of om eventuele praktijken van dit regime aan de kaak te stellen. Integendeel was deze ingegeven vanuit frustratie omtrent de behandeling van Iraanse verzoekers om internationale bescherming in België en had deze tot doel de problemen van zulke verzoekers om internationale bescherming aan te kaarten ten overstaan van de Belgische autoriteiten en om hun situatie te verbeteren. Dat, waarom of op welke wijze de Iraanse autoriteiten aan deze activiteiten aanstoot zouden (kunnen) nemen, kan aldus niet worden ingezien. Dat zij verzoekende partijen omwille van deze activiteiten zouden willen vervolgen, kan bijgevolg evenmin worden gevolgd.

Waar verzoekende partijen voorts nog wijzen op het antiwesterse sentiment in Iran en trachten te laten uitschijnen dat zij louter omwille van hun verblijf en verzoek om internationale bescherming in Europa zouden riskeren in Iran te worden gevisieerd of vervolgd, dient te worden vastgesteld dat dit geenszins kan worden gevolgd. Verzoekende partijen zelf reiken immers geen informatie aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat een louter verblijf en verzoek om internationale bescherming in het Westen zouden kunnen volstaan om in hunner hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Uit het loutere gegeven dat er in Iran een antiwesters discours wordt gehanteerd, kan zulks namelijk in het geheel niet worden afgeleid. Uit het geheel van de beschikbare en voorliggende landeninformatie blijkt in dit kader, zoals reeds hoger werd opgemerkt, daarenboven genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de

Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient andermaal te worden opgemerkt dat verzoekende partijen, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zouden zijn bekeerd tot het christendom en/of zich oprecht zouden hebben ingelaten met politieke activiteiten, er kan evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat zij ten berde brachten, zij reiken niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van hun activiteiten in België en op de sociale media, zij maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten zouden staan en zij weerleggen de terechte vaststelling niet dat van hen mag worden verwacht dat zij hun opportunistische activiteiten staken en de inhoud vanop het internet en de sociale media verwijderden alvorens terug te keren naar Iran. Ook anderszins tonen verzoekende partijen op generlei wijze aan dat, waar, door wie, wanneer, om welke reden en in welke omstandigheden zij ten gevolge van hun loutere verblijf en verzoek om internationale bescherming alhier zouden dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst het christelijke geloof zullen aanhangen en/of er politieke activiteiten zullen ontplooiën, dat zij zich aldaar als christenen en/of tegenstanders van het regime zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door hun omgeving en/of hun autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zouden riskeren te worden geïsoleerd of vervolgd.

Derhalve is de verwijzing door verzoekende partijen naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen en tegenstanders van het regime in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoekende partijen, die hun vermeende bekering, problemen en vrees voor vervolging gelet op het voorgaande in het geheel niet aannemelijk maken, kunnen met hun verwijzing naar een aantal arresten die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde verder in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan deze arresten kan, nog daargelaten dat een aantal van deze arresten handelt over de situatie in Marokko, Guinee en de DRC, namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, is ook de verwijzing door verzoekende partijen naar een aantal Europese arresten te dezen niet dienstig. Verzoekende partijen tonen in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zouden bevinden als de betrokkenen personen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Gelet op het voorgaande tonen verzoekende partijen niet aan dat zij vroeger reeds vervolgd zijn geweest of slachtoffer zijn geweest van ernstige schade. Derhalve kunnen zij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Ten slotte wat betreft de door verzoekende partijen bij aanvullende nota van 17 januari 2022 bijgebracht stukken stelt de Raad vooreerst vast dat het stuk 1 een kopie betreft en dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn. Betreffende de afdrukken van de sociale netwerken (stukken 2 en 3) oordeelt de Raad dat aan wat op deze netwerken verschijnt evenmin enige bewijswaarde kan worden gehecht daar dit eenvoudigweg in scène kan zijn gezet en dergelijke afdrukken eveneens vatbaar zijn voor manipulatie en simpelweg kunnen worden bewerkt.

Verder kan voor wat betreft stuk 4 door de Raad in redelijkheid niet worden ingezien wat er *in se* verkeerd is aan het louter gegeven dat de voorzitter van een Olympisch Comité van een land ontmoetingen heeft met de autoriteiten van zijn land en hoe dit louter gegeven enige afbreuk kan doen aan de voormelde motieven.

4.9. Verzoekende partijen tonen voor het overige niet aan hoe het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van dit beginsel evenmin op dienstige wijze aangevoerd.

4.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT